EMMA MARS

HOTEL V PAŘÍŽI

POKOJ Č.1

FRANCOUZSKÁ EROTICKÁ TRILOGIE,
KTERÁ ZAPÁLÍ SVĚT

x·y·z

EMMA MARSOVÁ

Copyright © Emma Mars, 2014
Translation © Jiří Žák, 2014

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2014
ISBN 978-80-7388-973-9

Je třeba si to přiznat, láska nás velmi mučí,
to, co jsme nikdy nebyli, nás bezpochyby učí.
(Molière: Škola žen)

Paříž, v prvních červnových dnech roku 2010, hotelový pokoj uprostřed odpoledne

Nikdy jsem nepatřila k ženám, které tvrdí, že všechny hotelové pokoje se navzájem podobají. Že vlastně existuje jen jeden anonymní prostor, který nemá žádný charakter ani atmosféru. Je to něco jako studený tunel s jednotnou výzdobou, nabízející do následujícího dne standardní komfort. Takové ženy v hotelovém pokoji bezpochyby jen spaly, když čekaly na další vlak nebo letadlo a byly zmožené únavou z cestování. Musíte si pronajmout pokoj ve dne, kdy je zbytek hotelu skoro prázdný, abyste si dokázali vychutnat, co je na něm výjimečného a jedinečného. Musíte ho rozezvučet, nechat rozpovídat všechny jeho smysly, abyste našli stopy těch, kteří se tam před vámi smáli, plakali, milovali se nebo souložili. Během posledních měsíců jsem se v hotelových pokojích naučila, že v nich pro sebe můžete získat jen to, co jste tam sami přinesli. Jestliže jste se tam přišli jen vyspat, nudili jste se tam nebo propadali melancholii, nezachytíte nic jiného než odraz svého vlastního smutku nebo nečinnosti. Pak z něj vyjdete stejní jako předtím, bohužel nezměnění.

Ale když si dáte tu práci a budete poslouchat, co vám hotelový pokoj vypráví, uslyšíte naopak tisíce příběhů, tisíce historek a tisíce spalujících vzdechů, k nimž můžete připojit i ty svoje. Ti nejzvědavější budou někdy přímo posedlí tím, co se tu před nimi odehrálo. Vůně, jež se zachytila v záclonách nebo nad postelí. Malá skvrnka, která tu zůstala. Prasklinka na zrcadle, vytvářející stín, skoro obrys postavy. Tyto detaily do vás proniknou, prostoupí vámi a donutí vás, abyste sami prožili svůj vlastní příběh, který čeká na vás.

Přesně to jsem se chystala dělat, když jsem ležela nahá, s rukama připoutanýma k pelesti postele. Psát nové stránky příběhu, který začal dávno před tímto dnem, dávno přede mnou. Jako ve většině pokojů v Hotelu des Charmes i v Joséphinině pokoji bylo na stropě velké zrcadlo. A tak zatímco jsem doufala, že právě začíná nové období mého života, měla jsem spoustu času se v něm pozorovat. Byla jsem to já, Annabelle Barletová, rozená Lorandová, třiadvacet let, letos provdaná, a chystala jsem se bez zábran odevzdat muži, jenž se připravoval v přilehlé koupelně. Kdo to bude? To ještě nevím. Mám jedinou jistotu, že to není můj manžel. Kdyby ano, byli bychom tady? Upřímně, byli bychom tady?

Říkají mi Elle, Ona. Odjakživa a za všech okolností. Bezpochyby proto, že s přezdívkou Kráska by se žilo těžko. Ale věřte mi, že přezdívka Elle je ještě horší. Jako kdybych v sobě nosila všechny ženy! Jako kdybych v sobě soustředila všechny jejich půvaby. Krystalizovala všechny jejich touhy. Rozpouštěla v sobě všechny fantazie, onen neopracovaný kov, z něhož jsou stvořeni muži.

Když se konečně dveře koupelny otevřely, několikrát jsem krátce a překvapeně vykřikla. Možná až příliš hlasitě. Zřejmě jsem nakonec začala věřit, že přítomnost toho muže je jen sen. Zůstal stát a váhal, jestli si má jít lehnout vedle mě. Představovala jsem si, jak křečovitě zatíná ruku v pěst a jak zadržuje dech.

„Madam? Madam Barletová, je všechno v pořádku?“

Ten hlas nepatřil jemu. Přicházel z chodby. Dělají si o mě starosti. Přejí si, abych byla spokojená. Oslovení madam je tady běžné.

Zdejší privilegium. Můj partner jim zaplatil zálohu. Je tady slyšet každé slovo, všichni poslouchají a všechno slyší.

„Ano, pane Jacquesi… Nedělejte si starosti, všechno je v pořádku."

Když jsem byla před rokem poprvé v tomhle pokoji, tolik mě nehýčkali. Ani já jsem si tenkrát nebyla sebou jistá. Ve velkých zrcadlech jsem viděla jiný obraz. Měla jsem stejné tvary, stejné líčení a stejné slibné obliny. Ale ještě jsem nevěděla, jak s touhle mocí nakládat a jak ji používat. Ještě jsem ani nedosahovala vrcholu, natož abych dokázala být sama sebou.

Co tě přivádí k vrcholu, Elle? Hm? Jak dosáhnu vrcholu? Vím to vůbec? Co vlastně způsobuje, že se rozpouštím v hlubinách svého břicha? Že jsem mokrá a nemusím se sebe ani dotýkat, že stačí jen na to pomyslet? Tělo nahého muže? Jeho vůně? Představa anonymního údu, vztyčeného kvůli mně? Proti mně? Ve mně…

(Rukopisná poznámka z 5. 6. 2010, napsaná mou vlastní rukou.)

Ne, před rokem jsem nevěděla, že každý pokoj je vroucí tyglík lásky, kde se každá žena proměňuje v čarodějku a učí se konečně být sama sebou. Ještě jsem nebyla zajatkyně, jako jsem v tomto okamžiku, ale přesto jsem se cítila mnohem nesvobodnější než teď. Nemylte se, teď jsem tady paní já, a nikoliv ten muž, chvějící se za dveřmi. Moje odevzdání je absolutní, ale nikdy nad ničím neztrácím kontrolu.

Ještě před rokem jsem to nebyla já, Elle. Nebyly ve mně všechny ty ženy. Měly se teprve narodit…

1.

O rok dřív, 3. června 2009, ve stejném hotelovém pokoji

Ten den jsem se ve zmuchlaných prostěradlech Hotelu des Charmes cítila uvolněná. Uvolněná, a přesto nepřirozená. Muže, jenž se mnou už tři nebo čtyři hodiny sdílel postel, jsem vůbec neznala. Nevěděla jsem, kdo je, jaké má zaměstnání, jak nacpanou má peněženku – to bude brzy jinak. Celý večer, jenž tomuto okamžiku předcházel, jsem skoro neposlouchala, o čem si s našimi sousedy u stolu povídá. Na konverzaci jsem se podílela jen chápavými úsměvy a poslušným přikyvováním. Čekalo se ode mě, že budu jen krásná květina. Co vlastně dělal? Byl bankéř? Obchodník? Nebo ho někde zvolili čestným předsedou bůhvíčeho? Každopádně byl natolik důležitý, že u svých spolustolovníků vyvolával respekt – a někdy dokonce i uctivé mlčení.

„Máš nějakou oblíbenou polohu?“ zeptal se mě, když mi pomáhal rozepnout zip na zádech mých lehkých bílých šatů.

Bylo to zábavné: ještě před několika minutami, když jsme se skláněli nad talířem s paštikou a borůvkami, jsme si vykali. Jakmile se za námi zavřely dveře hotelového pokoje, přešel okamžitě k tykání, jako kdyby chtěl obelstít intimitu příliš rychle svlékaného těla.

„Prosím?“ vykoktala jsem a málem jsem se zalkla sodovkou.

Nikdo, kdo po vás upřímně touží a komu se chystáte horečnatě odevzdat, se takovými technickými podrobnostmi nezaobírá. Vaše tělo mu tím, jak se chová, na takovou otázku samo odpoví. Slova jsou zbytečná. Všechno je jen hudba a soulad vašich smyslů.

„Chci říct… Existuje nějaká poloha, která ti vadí? Máš nějaké zábrany?“

Otočila jsem se a pozorně jsem se na něj zadívala, což jsem až do té chvíle neudělala. Byl to docela hezký chlap, lehce prošedivělý čtyřicátník, s atleticky vypracovaným tělem, bezpochyby sportovec. To byl pravděpodobně důvod, proč jsem byla v tomto pokoji. Jinak by mě ani nenapadlo, že ta nudná večeře bude mít takové pokračování. Držela bych se zpátky. Nicméně bylo to teprve potřetí, když jsem souhlasila s takovým „pokračováním“, abych použila ustálený termín. Na osm zkušebních měsíců to bylo dost málo.

Podle jeho nemotornosti, podle toho, jak se mě zeptal na mé oblíbené polohy, což je bezpečný způsob, jak zabít touhu, jsem usoudila, že není o moc zkušenější než já. Možná jsem byla jeho první holka na eskort. Ale radši jsem se ho na to nezeptala, abych nezahnala ten zbytek tajemství, který mezi námi ještě existoval.

„Ne… Nic konkrétního,“ lhala jsem s rádoby přesvědčivým úsměvem.

„Fajn,“ pokýval hlavou, evidentně uklidněný. „Jsem rád, když to vím předem.“

~~*Soulož zezadu mi připadá strašně zvířecí. Proto můžu v téhle poloze šukat jen s muži, které dobře znám.*~~

Při souloži zezadu mám mnohem větší orgasmus než při ostatních polohách… právě proto, že je to tak zvířecí!

A tak sním o tom, že se takhle budu milovat s nějakým neznámým mužem v masce.

(*Anonymní rukopisná poznámka z 3. 6. 2009, kterou někdo bez mého vědomí strčil do mé poštovní schránky.*)

Vzpomněla jsem si na poznámky, které jsem od chvíle, kdy jsem v kabelce našla malý kroužkový zápisník se stříbrnými deskami a prázdnými listy, jejž mi nějaká anonymní ruka strčila dovnitř během tlačenice v metru, už dostávala několik týdnů. Uvnitř byl nalepený tajemný lístek s neznámým rukopisem, který mě měl zřejmě varovat:

Jedna studie prokázala, že muži myslí na sex přibližně devatenáctkrát denně, zatímco ženy jenom desetkrát. Kolikrát během dne přepadnou takové myšlenky vás?

Pak uplynulo několik dnů, než jsem našla ve schránce lístek bez známky, s perforací, odpovídající kroužkování mého zápisníku. Autorovi evidentně dělalo radost vymýšlet si, jaké by mohly být mé sny. Psal v první osobě, jako kdybych to psala já.

Málem jsem lístek vyhodila nepřečtený do popelnice. Dokonce jsem chvíli uvažovala, že ho odevzdám na policii pro podezření ze stalkingu. Ale moje zvědavost studentky žurnalistiky nakonec způsobila, že jsem ho pečlivě uložila do své miniaturní kabelky. To jsem ještě netušila, že bude první z dlouhé série, protože anonym se s jedním lístkem nespokojil… Kdepak.

„Nemám žádné zábrany," odpověděla jsem nakonec svému klientovi.

Vlastně nebyl o moc horší než ta hrstka mužů, se kterými jsem po některých večerech hojně zalévaných alkoholem nebo strávených v nepříliš kvalitních restauracích šla. A když si vzpomenu na svou první zkušenost s Fredem, což byl až doteď můj nejvážnější vztah, musím přiznat, že i tomu chyběla úroveň. Upřímně řečeno, ten večer, kdy jsme se poprvé milovali, jsem kapitulovala jen proto, že se naskytla příležitost a že jsme k tomu celý večer směřovali… A nikoliv, že bych po něm nějak zvlášť toužila. Tak co zlého mě může čekat dnes? Vždyť je to jen pozlátko, něco za něco. Bude to snad horší než strávit večer s pizzou a dvěma sklenkami červeného?

Tohle byl aspoň bohatý, čistý a hezký muž, elegantní, v dvouřadém obleku šitém na míru, jehož kvalitu jsem poznala podle hedvábné podšívky a ručně obšitých knoflíkových dírek. Za jeden večer s ním vydělám víc než prodavačka nebo pokladní ve fastfoodu za celý týden.

Zkrátka, motivovala jsem se, jak jsem mohla. Šampaňské, které jsme pili k večeři, už vyprchalo a já potřebovala nějaký další životabudič, nějaké jiné bublinky, než byly ty, které vyšuměly z mé skleničky.

Ačkoliv jsem „pána na míru" tak vychválila, natáhl si prezervativ a vzal si mě mlčky bez předehry a v misionářské poloze. Nikdy mě nepřestane překvapovat, jak se většina vzdělaných lidí neumí milovat. Je to pravděpodobně jediné vzdělání, které se nedá nabiflovat a pro něž neexistují soukromé ani veřejné kurzy.

„V pořádku, nebolí tě to?“

Ne, nebolí mě to a nedělá mi to ani nic jiného. Zvláštní absence pocitů. Jako kdybych měla spodní část těla lokálně umrtvenou. Nevěděla jsem, jestli je to moje chyba, jestli za to může moje sexualita, špatná penetrace nebo jestli špatně přirážím, ale nedokázala jsem se vůbec soustředit. Držel mě jemně za zadek a já jsem se snažila vycházet vstříc jeho pohybům.

„Všechno v pořádku,“ snažila jsem se ho povzbudit.

Moje vlastní nezkušenost mi bránila převzít iniciativu, což se ode mě zřejmě čekalo. Mám vzdychat, sténat, nebo mu mám šeptat do ucha sprosťárny? Co všechno můžu předstírat? Je to něco jako přídavek?

„A tobě je hezky?“

Na nic lepšího jsem v tuto chvíli nedokázala přijít. Já vím, nebylo to nic moc. Zamumlal jen ano, což byla zřejmě předehra vyvrcholení. Snad aby zrentabilnil ten vzácný okamžik nebo si snad uvědomil, že jako obchodník má být úplně někde jinde, a na dobrých patnáct vteřin přestal, a teprve potom pokračoval s pravidelností švýcarského metronomu.

Musela jsem mít ve tváři trochu nepřítomný výraz, necítila jsem ani rozpaky, ani znechucení, a dokonce ani hněv. Ruka, již jsem mu položila na záda a hladila ho od krku až k bedrům, byla plná dobré vůle a touhy poskytnout mu rozkoš. Za důkaz uspokojení jsem považovala, jak čím dál hlasitěji sténal. Musím se upřímně přiznat, že tahle soulož nebyla o nic horší než ostatní horizontální gymnastická cvičení v minulosti. A pak, když člověk souloží bez vášně, má spoustu času obdivovat okolní výzdobu.

Pokoje v Hotelu des Charmes skutečně stály za prohlídku. Kromě obrovského zrcadla na stropě, což byla místní úlitba požadavkům naší doby, byl zbytek zařízení věrnou replikou pokoje Napoleonovy manželky Josephiny de Beauharnais ze zámku Malmaison. Celek oválné místnosti připomínal nejluxusnější stan vojenského tažení se čtyřmi jemnými pozlacenými sloupky, spojenými po celém obvodu rudými závěsy bohatě nařasenými po antickém způsobu, které se půvabně vlnily. Širokou postel s baldachýnem, na níž trůnil orel se složenými křídly připravený k letu, zdobily na čele dvě pozlacené labutě a v nohách rozvětvené paroží. Zbývající nábytek, včetně křesel a lehátka, stojícího na opačné straně pokoje, se vyznačoval podobně dominantními barvami, zlatou a rudou, a květinovými motivy, jež se objevovaly i na povlečení postele a postranních sloupcích.

Iluze to byla dokonalá a člověk si snadno dokázal představit, co se tu mohlo odehrávat před dvěma stoletími. Souložil Napoleon s Josephinou se stejnou mechanickou dokonalostí, nebo naopak měnil polohy? V estetických a sexuálně historických úvahách jsem dospěla až sem, když mě „pán na míru“ obdařil posledním přiražením a křečovitým zasténáním. Nevydržel víc než tři nebo čtyři minuty. Možná na něj zapůsobila majestátnost místa, nebo ho prostě jen zmohla večeře a oslabil alkohol.

Jakmile ze mě vyklouzl, odvalil se na stranu, ale bokem se mě pořád skoro dotýkal. Pak mi složil kompliment, jenž byl bezesporu výsledkem jeho postkoitální vděčnosti.

„Víš… Jsi moc hezká.“

„Díky.“

Co odpovědět jiného, když je člověk přesvědčen o opaku? Ta, kterou jsem viděla ve stropním zrcadle, se mi nelíbila. Nikdy se mi nelíbila. A věděla jsem, že tenhle druh schůzek mě s ní hned tak nesmíří. Příliš kulatá, moc tady, moc tamhle. Byla jsem to já, spíš obtloustlá holka než osudová žena. Zkrátka, nenapravitelná a nedokonalá.

„S hubenýma holkama mi to moc nejde," svěřil se mi. „Bojím se, abych jim něco nezlomil… Nebo abych se o jejich kosti nepopíchal."

Jinak řečeno, moje obliny mu nevadily. Aspoň jeden, jemuž se líbilo menu, které jsem mu byla schopna nabídnout. Nadbytek ve všech patrech. Žádné ostré vyčnívající úhly. Zdálo se, že se tím pro tuto chvíli nasytil.

Vzala jsem si z mahagonového nočního stolku svazek bankovek, které mi tam nechal, pohledem jsem je spočítala a využila jsem okamžiku, kdy zmizel v koupelně, abych se potichu jako duch z pokoje taky vytratila. Co bych mu měla říct? Nějakou lež nebo falešný příslib? „Bylo to fakt super!" – „Ještě jednou díky!" – „Doufám, že se brzy uvidíme."

Na chodbě se mi chodidla zabořila do tlustého koberce. Obula jsem se na schodišti a zamířila do haly a k recepci. Od leštěného pultu mi pan Jacques diskrétně, ale zřetelně naznačil, abych k němu přišla.

„Všechno v pořádku, slečno?"

„Ano, ano," odpověděla jsem potichu. „V naprostém."

Recepční v Hotelu des Charmes byl impozantní postava. Nosil livrej komorníka z 18. století lemovanou zlatem a stříbrem. Ale víc

než kostým na mě působil jeho fyzický zjev. Stařík neměl na hlavě ani jediný vlas, neměl vous ani knír, ani obočí. Nad jeho obrovskýma a lehce vypoulenýma očima chyběly dokonce i řasy. Nikdo nemohl být holohlavější než tento muž. Nemohl mít bělejší kůži.

Moje matka kupodivu po chemoterapii neztratila ani vlásek ze své šedivé hlavy. V posledních šesti měsících léčby jí sice povolily svaly a selhával hlas, ale na hlavě měla pořád všechny vlasy. Maude Lorandová se držela. Jako pokaždé, i teď se pevně zachytila své odvahy a pokory a nikdy si na nic nestěžovala. Odcházely jí plíce, ale její důstojnost se nezměnila. Připomínala bronzovou sochu uprostřed popela.

„Myslíte, že budete v nejbližších dnech potřebovat pokoj? Třeba zítra?"

„Ještě nevím. Každopádně, když budu… nebude to určitě naposled."

Zdálo se, že ho moje slova nepřekvapila. Vypadal skoro šťastně, což dával najevo širokým a upřímným úsměvem. Pan Jacques si přál jenom mé dobro. Nebo spíš – aspoň tenhle pocit jsem měla při každém z našich řídkých setkání –, vidí dobro ve mně. Že jsem schopná šířit kolem sebe dobro i přes to, že chodím do takového podniku, jako je jeho hotel. Svým několikavteřinovým pohledem mi dostatečně stačil zvednout morálku.

Ale ten večer jsem se u tohoto blahodárného pramene dlouho nezdržela. Pořád se usmíval, když jsem vyšla ven a když mě pohltila přívětivá a ještě mladá noc.

2.

O něco později tentýž den

„Papání… nebo šukání?

Tuto otázku mi položila Sophia, neustále flirtující s vulgaritou. Plně si uvědomovala, že doplňuje její zhýralý půvab. Moje nejlepší přítelkyně. Abych pravdu řekla, asi jediná přítelkyně. Sophia Petrilliová, o dva roky starší, co se týkalo věku, a alespoň o pět, co se týkalo sexuálních zkušeností s muži. Hnědé kučery, na něž se upíraly všechny pohledy. Ňadra, zoufale volající po dlaních, které by vyzkoušely jejich dokonalou oblost. Oči, v nichž se toužili utopit všichni muži. Jeden z jejích prvních milenců ji překřtil na Esmeraldu, mladou tanečnici, známou svou nezkrotnou volností a vyvolávající spalující vášně. V běžném životě to ale byla obyčejná Sophia, tak trochu ztroskotanec bez manžela a bez trvalého zaměstnání. Ale i tak to stačilo, aby to byl nejživější a nejsvobodnější člověk, jakého jsem kdy poznala, věrný až za hrob. Kamarádky mizely, Sophia zůstávala vždycky.

„Hm," vyhnula jsem se přímé odpovědi pokrčením ramen. Ta druhá varianta mi vyhovovala víc.

„Vzhledem k tomu, kolik je hodin, tak o tom trošku pochybuju."

Byly jsme dohodnuté, že když budeme obě ve službě, sejdeme se pak v kavárně Antiquaires v rue de la Grange-Batelière, nacházející se kousek od aukční síně Drouot v devátém pařížském obvodu. Pravidlo bylo jednoduché: ta, která skončí se svým klientem první, počká na tu druhou. Volba číslo jedna znamenala, že skončíme tak po třiadvacáté hodině. Volba číslo dvě znamenala, že se naše schůzka protáhne dlouho po půlnoci.

„A tys měla prima večer?"

„Dá se to tak říct," usmála se koutkem úst.

„Prachatý chlap?"

„Příšerně prachatý. Tak luxusní rolexky jsem nikdy neviděla. A jako bonus jsem měla nárok na velkou hru, na pokoj madam Pompadour a všechno to tralala kolem."

To byla další výjimečnost Hotelu des Charmes. Každý pokoj, neměnně pronajímaný na hodinu, byl pojmenovaný podle některé z velkých svůdnic a kurtizán francouzské historie. Patřily mezi ně favoritky a milenky, královny i obyčejné prostitutky, jejichž jména se zachovala, překvapivý sbor tanečnic, špionek, umělkyň a dámiček z polosvěta, které se proslavily tím, jak mimořádný měly vliv na muže a jak tento vliv během svého pohnutého života uplatňovaly. Oficiálně s nimi nebylo spojováno žádné číslo pokoje a na dveřích žádné jméno neexistovalo. Ale jak jsem se sama mohla přesvědčit, každý pokoj byl naprosto dokonale spojen s charakterem a dobou, v níž tyto dobrodružky žily, a to z něj dělalo naprosto unikátní místo. Každý pokoj zosobňoval jednu ženu a každá fantazie odpovídala fyzické podobě té, po níž byl pokoj pojmenován.

„To není špatné," řekla jsem rádoby nadšeně. „Já zdědila Josephinu."

„To je taky extra třída! Už jsi v ní byla?"

„Ne, ještě ne."

Sophia navštěvovala Hotel des Charmes mnohem horlivěji než já. Někdy dvakrát nebo třikrát měsíčně. Z principu nikdy víc než jednou týdně. Nicméně tyto schůzky tvořily podle období a potřeb většinu jejích příjmů.

„A pak?" zeptala se a nasadila svůj nejchlípnější úsměv. „Jaké to bylo? Fajn?"

„Sophie!" vykřikla jsem jen tak pro formu. „Víš dobře… že nemůžu."

Znala pravidla stejně jako já. Agentura, která nám zprostředkovávala bohaté klienty, nám oficiálně zakázala o nich mluvit. Všechno, co se odehrávalo za zavřenými dveřmi, tam také muselo zůstat. Někteří z mužů, kterým jsme dělaly společnost, patřili mezi vlivné osobnosti, někdy dokonce mezi velmi mocné. A všechny informace o jejich chování v soukromí, a zejména detaily týkající se jejich sexuálních preferencí by se mohly v rukou jejich nepřátel proměnit v hrozivé zbraně. Důvěrnost proto byla na místě a utajení jsme musely dodržovat jako dogma.

Abych byla úplně upřímná, naprosto mi to vyhovovalo. Ušetřilo mě to Sophiiných dotěrných otázek a sama jsem se mohla odvolávat na pravidlo mlčení. Mluvit o sexu představovalo pro Sophii stejnou rozkoš jako samotný akt. Brala to jako přirozené pokračování, jako kdyby měl její jazyk stejnou erektivní schopnost jako klitoris. Jako kdyby měla tyto dva orgány spojené nějakým neviditelným

poutem. Toto téma považovala za běžné a mluvila o něm všude, se svými nejbližšími i s naprosto neznámými lidmi. „Hele, znáš něco zajímavějšího, než je sex?“ ptala se mě často provokativním tónem. „Přece nebudeme mluvit o stipendiu nebo o dětech. Jsme plonk. Zaraz mě, jestli se pletu, ale ještě ani zdaleka nejsme připravené mít děti. V pařížském regionu je průměrný věk matek prvního dítěte jedenatřicet let. Jedenatřicet!“

Jakmile se dostala ke svému oblíbenému tématu, nebyla k zastavení. Beze studu popisovala i ty nejmenší detaily. Úplně se v nich vyžívala.

„Kdybys viděla, jak byl dneska můj klient vybavený! Byl obrovský! Tos nikdy neviděla! Měl ho možná většího než bankovní účet.“

„Sophie,“ snažila jsem se ji hned na začátku zarazit.

„Přísahám, že by ho ten chlap mohl ukazovat v cirkusu.“

„Přestaň!“

„A co? Neprozradila jsem ti přece jeho jméno! Mluvím jen o jeho penisu.“

„To je geniální,“ řekla jsem ironicky. „Takže mi budeš vyprávět dobrodružství s anonymním penisem.“

„Byl tak veliký, že jsem se málem udusila, když jsem ho kou…“

„Ano, máš, pravdu,“ skočila jsem jí do řeči, abych ji nemusela dál poslouchat. „Orální sex se hlavně nesmí protahovat. Pak na něm začnou být muži závislí a nechtějí nic jiného.“

Tímhle klasickým číslem jsem reagovala na její důvěrné tsunami. Byl to jediný způsob, jaký jsem znala. Opatrně se omezit na fráze o sexu, jichž bylo v ženských magazínech plno.

„Když už jsme u toho," pokračovala, „bylo to pořád lepší než ten chlap, který se mě ani nedotkl a jen chtěl, abych si ji před ním dvě hodiny honila… To mě úplně vyřídilo."

„Ano, ale když sis ji před ním dvě hodiny honila, tak jsi ho vlastně učila, jak ti přivodit rozkoš. Nebyl to ztracený čas…" *Cosmopolitan*, speciální číslo o sexu, červenec–srpen 2007. Myslím, že to psali tam.

Ale co o tom vím já, Annabelle Lorandová? Skoro nic.

Pravda byla, že nařízení agentury pro mě představovalo to nejlepší alibi, abych jí nemusela nic říkat. Většinou to stačilo uspokojit její zvědavost nebo umlčet její nestydatou mnohomluvnost. Důvěrnosti jsem si mohla nechat pro svůj tajný zápisník. Ale ty do soukromí bílých stránek zaznamenávala jiná ruka než ta moje.

Je to hloupé, ale mám pocit, že každé pohlaví má někde příbuznou duši. Jako kdyby každá vagina měla na světě jen jediné mužské pohlaví, které má správnou velikost a je určené jen pro ni. A naopak. Ne každé pohlaví je schopno toho druhého plně uspokojit. To je přesně můj případ. Jsem si jistá, že moje pohlaví se ještě nikdy nepotkalo se svým mužským protějškem.

(*Anonymní rukopisná poznámka z 2. 6. 2009, kterou jsem našla v poštovní schránce.*

Má pravdu.)

Fakt, že nějaká cizí ruka zachycuje místo mě moje nejtajnější myšlenky, mě vzrušoval a zároveň hrozně pobuřoval. V podstatě mě to dost děsilo, protože jsem s těmi myšlenkami souhlasila,

proto jsem si ten zápisník nechala a svědomitě do něj ukládala své nepřiznané sny, jimiž mě v poslední době můj pronásledovatel pravidelně zásoboval každý den. Jednou nebo dvakrát jsem dokonce nenápadně svou schránku pozorovala. Ale nikdy jsem tam nikoho podezřelého nepřistihla.

Zpočátku jsem se snažila existenci zápisníku před Sophií skrývat, i když na taková tajemství měla skoro radar. Dařilo se mi to až do dne, kdy se mi v jedné kavárně vysypala kabelka pod její židli. Reflexivně se k rozsypaným věcem sklonila.

„Co to je za krám?"

„Nic… Dej mi to."

„Ten zápisník vypadá sexy. Co v něm je? Tvůj šukací pořádek?" zahihňala se.

„Ale ne… Přestaň!"

„Ale ano, ano… Ty se červenáš!" Aniž mě požádala o dovolení, otevřela první stránky a začala potichu číst…

„Nečervenám se! A okamžitě mi to vrať!"

Pak hlasitěji: „V duchu se ptám, jak voním a chutnám muži, když mě líže… Vau! Slečno Lorandová! Ty ses fakt odvázala!"

„Sophie, vrať mi to, sakra!"

Nakonec poslechla, ale zlo už bylo spácháno. „Rozhodla ses napsat knihu *Sexuální život Annabelle L.*, nebo co?"

„Já to nepsala…"

„Vážně?"

„Přísahám. Někdo mi to strká každý den do schránky. Nevím kdo, ani co ode mě chce."

„Fakt? A ty si ty lístky do něj takhle zařazuješ?"

„Přísahám, že je to pravda."

Ocitla jsem se v pasti, a tak jsem jí vyprávěla, za jakých tajemných okolností jsem k zápisníku přišla. A jak potom denně nějaký muž nebo žena zaznamenával moje intimní zážitky místo mě.

Příběh ji spíš pobavil, než šokoval. Napadlo mě, že autorkou tohoto otráveného dárku by mohla být šéfka naší agentury Rebecca. Ale pokud to byla skutečně ona, proč bych ze všech Krásek noci dostávala ty lístky jenom já? Kdyby to bylo totiž jinak, Sophia by se mi s tím okamžitě svěřila.

„Já se z toho picnu! Ze všech holek v Paříži narazí zrovna *na tebe*!"

„Proč to říkáš?"

„Hele… Připusť, Elle, že to je spíš moje parketa než tvoje. Já bych *zbožňovala*, kdyby mi někdo takové věci posílal! A můžu ti říct, že bych nečekala, až to napíše za mě!"

Podala jsem jí stříbrný zápisník, jako kdybych se ho chtěla zbavit. „Když ti to udělá radost… Dám ti ho!"

„Nech toho! Je tvůj!" odpověděla náhle úplně vážně.

„Jak to myslíš? Mohl ho strčit v metru do kabelky jakékoliv holce!"

„Ne," opravila mě. „Přemýšlej o tom. Myslím, že to žádná náhoda nebyla. Cítil, že to potřebuješ, že to potřebuješ víc než všechny holky kolem něj."

Aby ses uvolnila, chtěla pravděpodobně dodat. Pochybovačně jsem se na ni ušklíbla.

Od tohoto incidentu a hlavně od chvíle, kdy do mého života vstoupil David, jsem inkviziční výslechy své přítelkyně snášela čím dál ob-

tížněji. Muž, s nímž jsem chodila už tři měsíce, nebyl klient. Nikdy jím nebyl. Zásady, aplikované na naše klienty, se jeho netýkaly.

„A co David? Nikdy jsi mi neřekla…“

„Co?“

„No, jak je vybavený. Normální velikost? King size? Mini size, ale šikovný?“

„Nemyslíš si, že ti budu odpovídat na tenhle druh otázek, že ne?“

Její široký úsměv jako by říkal „nic by tě to nestálo“.

„Půjdeš za ním hned?“ Vrátila se k počestnějšímu tématu.

„Ano. Vlastně ne. Má se vrátit pozdě. Uvidím se s ním až zítra. Jestli ho uvidím…“

Kromě jiného, Davidova osobnost a jeho výjimečné postavení probudily v Sophii nymfomanku, snílka a požíračku mužů. To, že jsem sbalila takového chlapa, ji nesmírně překvapilo, a začala mít pocit, že ze solidarity, ve jménu našeho přátelství a toho, co jsme spolu prožily, bych se s ní měla podělit o všechno, co jí na Davidovi připadalo exotického a lákavého.

„Nepřijde ti divné, že za ním jdeš po klientovi?“

„Teď jsem ti to říkala. Uvidím ho pravděpodobně až zítra večer.“

„Ale stejně…“ trvala na svém. „Nebojíš se, že něco pozná?“

„A tobě nepřipadne zvláštní, že nikdy nespíš dvakrát se stejným chlapem?“ odsekla jsem.

Zásah. Zásah do černého. Zrudla.

Sophia v sobě sice živila neustálou touhu, ale k tomu, jak snadno se dokázala oddávat sexu, se zároveň pojila nechuť trávit po

boku jednoho muže víc než několik nocí. Když zrovna nepodváděla svého momentálního milence s milencem následujícím, vracela se k nějaké staré a něžné známosti a svůj čas tak dělila mezi několik mužů, od nichž si nechávala platit stejnou cenu. A když zrovna nikoho neměla nebo měla mužů plné zuby, trávila veškerý čas se svými vibrátory, jejichž sbírka rok od roku rostla.

„Promiň…“

„Netrap se tím. Nakonec máš vlastně pravdu… Půjdem se nadýchat čerstvého vzduchu?“

Milovaly jsme noční procházky po opuštěných pařížských ulicích, zametaných reflektory taxíků. Neměly jsme žádný cíl, chtěly jsme se jen se toulat.

Bavily jsme se prohlížením výkladů starožitností a zlatnictví, jichž bylo v uličkách kolem aukční síně Drouot plno. A nevadilo nám, že na žádné z těchto pokladů, ani na ty nejskromnější, jsme neměly peníze. Stačilo nám snít. Plácaly jsme nesmysly a snily o tom, jak na nás jednou spadne z nebe meteor materiálního štěstí a my si to budeme moct všechno koupit.

„Ty brďo, vidíš ty hodinky?“ řekla jsem s nadšením a ukázala na model umístěný ve výkladní skříni úplně vpředu.

„Myslíš ty pánské?“

Tenhle obchůdek se jmenoval Antiquités Nativelle a jeho majitel si dal tu práci, že vedle každého prodávaného předmětu umístil cedulku s popisem. Připomínalo to barevné etikety, používané v některých knihkupectvích.

„Ano, podívej, podívej… Jsou to tutově mechanické hodinky vyrobené v roce 1969!“

„No a co? Sháníš erotické hodinky?“ zeptala se mě ironicky.

„V tom erotickém roce 69 šeptala Jane Birkinová, ó, jak je zamilovaná do Serge Gainsbourga.“

„Pár dní po skončení roku 69 se narodil David. Pátého ledna 1970.“

„Každopádně ho v roce 69 počali,“ zachichotala se. „Ale neříkej mi, že mu chceš dát takový dárek.“

„No, nebyla bych proti. Jsou krásné, ne?“

Hodinky byly tmavé a jemné a mrkaly na mě ze sametem vyložené krabičky, v níž jejich tmavomodrý ciferník zářil do pološera. Líbilo se mi hlavně vypouklé sklo, podle kterého se bezpochyby dalo poznat datum výroby a původ hodinek.

„Pro mého klienta by to byla hračka…“ řekla Sophia a předstírala, že se o hodinky zajímá. „Ale určitě bych se nezlobila, kdyby mi je dal jako dárek.“

„Pfff… Vidělas, kolik stojí?“

„Ano. 3200 eur. To bys musela tomu svému kunšoftovi udělat něco extra, drahoušku!“

Tahle luxusní tretka stála víc, než byl celý můj rozpočet na dva měsíce. A to nepočítám…

„Dokud se musím starat o mámu, nikdy si nebudu moct něco takového pořídit,“ vzdychla jsem.

Zdravotní pojištění, které si matka platila, ani zdaleka nedokázalo pokrýt veškeré výdaje na její péči a já se snažila jí svými omezenými prostředky pomoct a zajistit jí alespoň minimum komfortu, jak doma, tak i během jejích častých pobytů v nemocnici. Týden na chemoterapii, týden, kdy se z ní vzpamatovávala,

a konečně týden relativního klidu, než zase musela podstoupit sedmidenní těžkou léčbu. Takhle pekelné tempo jí připravil osud. Když jsem byla malá, udělala toho pro mě tolik a tolik mi toho dala, že si zasloužila, abych jí něco z toho vrátila, byť to bylo tak málo.

Za hodinkami, na které jsem tiše zírala, ležela ještě jedna věc, která přitáhla mou pozornost. Stříbrná jehlice do vlasů „patřící herečce slečně Marsové", jak specifikoval rukou napsaný štítek. Nádhera z první poloviny 19. století, prodávaná za zanedbatelných tisíc sedm set eur. Další poklad, který nebudu nikdy mít.

Sophia mě popadla za paži a vlekla mě pryč od té lákavé výkladní skříně.

„Tak pojď, krásko. Tvůj princ se nevypaří, i když mu na každé schůzce nedáš hračku za tři měsíční platy."

„To určitě ne…"

„A nezlob se, že to říkám, ale co se týče peněz, takový druh dárků by ti měl spíš kupovat on."

„To je právě ten problém," odpověděla jsem. „Jsou to *jeho* peníze, ne moje…"

Nicméně jsem své přítelkyni musela dát za pravdu. Podle jistých nenápadných a nespecifických důkazů, vzešlých z naší rodící se lásky, jsem od začátku Davidovi svými finančními prostředky nemohla ani náhodou konkurovat. Kolik asi vydělával měsíčně? Vešel se do rámce patnáctinásobku, nebo dvacetinásobku průměrného platu, který někteří politikové přisuzovali francouzským podnikatelům? V jistém slova smyslu jsem byla radši, že to nevím. Díky původu a skromným podmínkám, v nichž jsem vyrůstala, jsem si

vypěstovala naprosto přesný odhad, co je pro mě finančně přijatelné. Koupit takové hodinky bylo daleko nad rámec mých možností. Ale nemůžu o tom alespoň snít?

„A zasloužil by si je vůbec?“ pokračovala Sophia odlehčenějším tónem. „Ty by ses pro něj rozkrájela, ale vlastně nevíme, na jaké místo by se mezi tvými platícími zákazníky zařadil. Mezi top pět? Top tři?“

Už zase začala svými sexuálními narážkami. Byla jimi přímo posedlá. Velmi rychle se ztotožnila s mým zápisníkem, který považovala za souhrn mých erotických myšlenek a představovala si, že si do něj budu denně zapisovat své nejtajnější sny.

„David je jiný…“

„Jiný v čem? Není tak hloupý jako ostatní kluci? Chce od tebe něco perverzního?“

„Miluju ho.“

Pokusila jsem se to říct vyrovnaně a nedat najevo, že i mně to zní hloupě, ale úšklebek, kterým mě Sophia poctila, mi prozradil, že pro ni je tahle slaďárna těžko stravitelná.

„Ach, pardon, na to jsem zapomněla… Ty ho míííííííluješ! Takže se s tebou může klidně milovat třeba jako starý kozel a tobě to bude samozřejmě fuk. Jsem pitomá.“

„Přestaň… Víš dobře, že to jsem říct nechtěla.“

„A už tě ten tvůj milionář aspoň jednou udělal?“

Fakt vtipné! Vůbec jsem neměla chuť na něco takového odpovídat. Ne, dokonce jsem neměla ani chuť si podobnou otázku pokládat. Pravděpodobně jsem se znala až moc dobře, abych věděla odpověď předem.

Spokojila jsem se jen s tím, že jsem pokrčila rameny, vyloudila na tváři úsměv a doufala, že je aspoň trochu tajemný. Jenomže Sophia fakt nebyla pitomá. Znala mě až moc dobře.

Abych se vyhnula pokračování, musela jsem okamžitě změnit téma rozhovoru. Pomohly mi vývěsní štíty několika kabaretů.

„A co tanec? Nějaká nová inscenace v dohlednu?"

„Pch… Je krize… Slyším to všude… Přísahám, že nemám nejmenší chuť spát s choreografy nebo producenty, ale s bankéři."

„A co ten soubor v Neuilly?"

„Rozpadl se. O práci je taková nouze, že i ti nejbohatší toho museli nechat."

„Myslíš, že se to změní?"

„Snažím se starat sama o sebe," odpověděla mi bez velkého přesvědčení.

Naprosto přesně jsem věděla, jaké má pro ni následky pracovní krize.

„Bereš si jich víc, viď?"

„Hm," zamumlala a její pohled se zatoulal k barevným neonům.

„O hodně?"

„V průměru… dva týdně."

Byla to horní hranice a ona přísahala, že ji nikdy nepřekročí. Jak bude žít dál? Nakolik ji ovlivní tyhle aktivity, které byly původně jen příležitostné a teď se pro ni pomalu stávaly hlavním zaměstnáním?

Mimovolně jsem se zamračila. Bála jsem se o ni. Sophia hned tak agenturu neopustí. Existovalo příliš mnoho rizik, která podstupovala pouze proto, že se zdála jen dočasná, jenomže teď to vypadalo, že budou trvat dlouho. Odteď to byl její život.

3.

Paříž, prosinec roku 2008, před osmi měsíci

Nemohla za to jen moje přirozená zdrženlivost. Dnes už si nedokážu vzpomenout, za jakých okolností se přede mnou Sophia poprvé zmínila o Kráskách noci. Myslím, že ani ona se tam tenkrát ještě nepřihlásila. Váhala. Vyptávala se, co přesně agentura klientům zprostředkovává, trápila se řečmi a fantazírovala o zkušenostech získaných z četby nebo z filmů, které na toto téma viděla: *Kráska dne* Louise Buñuela, *Velké nesnáze v Malé Číně* Kena Russella, nebo pochmurný román *Má drahá studia*, napsaný podle skutečnosti.

Jak se o existenci té agentury dozvěděla? Nabídli jí členství? A v případě, že ano, kdo sehrál roli prostředníka?

Záhada.

„Krásky noci, *Krásky noci*… Souhlasím s tebou, že toho o nich moc známo není," připustila jako obvykle kriticky. „Ale nikdo nezpochybňuje jejich tvůrčí schopnosti."

Došly jsme pěšky k blahobytně vypadajícímu činžáku ve čtvrti Marais, nacházejícímu se v jedné z ulic, které tvoří hranice obvodu, v němž žijí převážně gayové. Destička s interkomem nespecifikovala obor podnikání. Společnost mohla klidně prodávat polštáře

stejně jako erotické tanečnice. *Krásky noci, páté patro, naproti schodišti*.

„Připadá mi to docela hezké," snažila jsem se to brát pozitivně. „Poetické."

„Jsi si fakt jistá, že tam chceš jít?"

„Soph, je to jen první schůzka. Chci se jen informovat, to je všechno."

„Dobře, dobře… Ale nebudeš mi vyčítat, že jsem tě přinutila udělat něco, co jsi sama nechtěla? Rozumíme si?"

Zvedla jsem oči k nebi a nasadila hrdelní, trochu ječivý hlas, kterého jsem se během posledního semestru na žurnalistice při hodinách rozhlasové tvorby snažila zbavit. Ještě čtyři nebo pět měsíců a budu mít bakalářský diplom v kapse, a pak oběhnu nejprestižnější francouzská média a udělám všechno pro to, abych spatřila své jméno pod nějakým novinovým článkem. Zkrátka takový malý Rastignac.

„Je mi dvaadvacet. Už jsem velká holka."

Výtah byl úzký, a i když jsme nebyly bůhvíjaké macandy, mačkaly jsme se tam tak, že jsme se málem udusily.

„Pojďte dál, pojďte dál!"

Blonďatá štíhlá padesátnice nám otevřela, jakmile jsme na patře vystoupily. Vyzařovala z ní mimořádně sofistikovaná aura. Vůbec nevypadala jako majitelka hodinového hotelu, jak jsem se bála.

Podala mi ruku plnou prstenů a náramků, které nosila rafinovaně tak, aby zakryla skvrny stáří.

„Dobrý den. Jsem Rebecca Sibonyová," představila se ředitelka Krásek noci chraplavým hlasem silné kuřačky.

Táhl se za ní opojný oblak vůně, který nás dovedl až do její střídmě zařízené kanceláře.

„Annabelle je trochu… nervózní," řekla Sophia a já ji za to zdrtila pohledem. „Musíte jí vysvětlit, co *přesně* čekáte od holek, které s vaší agenturou podepíšou smlouvu."

Seděla jsem strnule v křesle a bránila jsem se s dětinskou nešikovností.

„Vůbec ne! Všechno jsem pochopila!"

Ve starých sepraných džínách, odřených teniskách a s vlasy, které už celé měsíce neviděly kadeřníka, jsem vypadala jako bílá, vykrmená husa. V žádném případě jsem nechtěla, aby Sophia mluvila za mě. Rebecca nejdřív pohledem prozkoumala každý čtvereční centimetr mého těla a potom spustila monolog, který měla určitě naučený zpaměti.

„Poslyšte, nevím, co vám kdo o nás navyprávěl, ale většina z toho jsou holé nesmysly. Lidé si dělají o našich aktivitách spoustu falešných představ a šíří o nás spoustu drbů. Chci zdůraznit, že to, co nabízíme, je ve skutečnosti velmi jednoduché a hlavně naprosto legální. Naši klienti jsou bohatí a svobodní muži, kteří nemohou chodit bez doprovodu na společenské akce, jichž se musejí během roku účastnit. Když se k nám připojíte, vaše role bude spočívat pouze v tom, že si obléknete svoje nejhezčí šaty, celý večer se budete usmívat, aniž byste si přitom musela vykloubit sanici, a budete se tvářit, že rozumíte konverzaci, pokud se vás někdo zeptá na váš názor na poslední film Woodyho Allena. Jak vidíte, nic na tom není."

Co jsem ti říkala? zamávala na mě Sophia výmluvně.

Byla to přitom právě moje přítelkyně, kdo mi nedávno živě popisoval vášnivé večírky organizované touto agenturou. Žádná společenská tabu neexistovala. Jedna epizoda, kterou mi vylíčila, mi navíc poskytla argumenty, abych mohla nabídku Rebeccy Sibonyové odmítnout.

„Byl to detailní rozpis šukání jako předem strategicky naplánovaná bitva! No prostě šílený!"

„Vážně? Ale jak jsi…"

„Jako ve filmech, drahoušku. V 15 hodin jsem měla schůzku v Raphaëlu. Hlavně jsem musela přijít včas. Okenice a závěsy v pokoji už byly zatažené. Personál asi dostal příkazy předem. Pak jsem se musela svléknout do naha, vlézt do postele a zhasnout světlo."

„A dál?"

„Potom přišel ten chlap. Řekla bych, že asi tak po deseti minutách."

„Když přišel, nevidělas ho?"

„Ne, bylo to dvoupokojové apartmá a ve dveřích byl závěs. Sotva jsem rozeznala jeho postavu, když otevřel dveře."

„Nebála ses?"

„Naopak!" vykřikla. „Jen mi byla zezačátku trochu zima, jak jsem ležela bez hnutí nahá v posteli. Ale on se svlékl a vzal mě do náručí, aby mě zahřál."

„Milovali jste se hned?"

„Hned ne. Několik minut jsme se jen objímali a teprve pak mě začal hladit."

„Říkal něco?"

„Vůbec nic, ale měl něžné ruce. Přísahám, že mě ještě nikdo takhle nehladil. Okamžitě jsem byla celá mokrá."

„Nepokoušela ses prohlédnout si ho? Třeba to byl Quasimodo?“

„Podařilo se mi ohmatat mu tvář a nemám pocit, že by to byl Quasimodo. Ale podle toho, jak se mě dotýkal, by to klidně mohl být E. T. mimozemšťan osobně, stejně bych se nebránila.“

„A pak?“

„Počkej. Nejdřív mi asi čtvrt hodiny masíroval kundičku zevnitř. Prsty, nosem jazykem… Už jsem nemohla! Úplně jsem tekla. Než do mě vůbec vstoupil, myslím, že jsem byla hotová aspoň dvakrát nebo třikrát. A co se dělo pak, se vůbec nedá popsat! Zůstali jsme v posteli víc než tři hodiny.“

„Dvakrát nebo třikrát…“ opakovala jsem po ní zasněně.

„A navíc, ten vůl krásně voněl!“

„Ano…? A jak?“

„Nevím. Jako něco strašně sladkého. A přísahám, že jeho pták chutnal po jahodách nebo malinách… Kouřila bych ho celý den…“

„Sophie!“

„Co? Nedokážeš si to vůbec představit… Jako kdybych se zavázanýma očima ochutnávala zralé ovoce. Nevidíš nic, ale všechno vnímáš ostatními smysly. Hlavně čichem a chutí.“

„Dobře, dobře, myslím, že chápu.“

Rebecca svým chraplavým hlasem přerušila tok mých vzpomínek a pokračovala:

„Krásky noci mají samozřejmě jistou pověst. Nabízíme členství jen krásným, mladým a čistým dívkám, mluvícím dokonale francouzsky a navíc majícím vzdělání. Nechci, aby to byly jen krásné

věšáky na šaty nebo plakáty. Ale podle toho, co vidím, si o vás starosti dělat nemusím."

„A to je opravdu všechno?" odvážila jsem se špitnout.

„Ano. To je všechno, k čemu se nám zavážete smlouvou a co fakturujeme našim klientům."

„Dobře," přisvědčila jsem lakonicky.

„Vypadáte zklamaně. Co jste si představovala?"

Předtím mluvila jen stroze, ale teď se tón její řeči proměnil v povýšený, jako má Uma Thurmanová v reklamě na perlivý nápoj dvojsmyslného názvu. Rebecca Sibonyová si tak svým způsobem musela udržovat v agentuře respekt.

Nakonec se však na její tváři objevil nepatrný úsměv, připomínající Monu Lisu. Rukou udělala výmluvné gesto a potichu dodala:

„Potom… Jestli se vám ten dotyčný bude líbit, to už je jiná věc. *Vaše* věc. Jste dospělá stejně jako on. A já tam nebudu, abych vám bránila ve vašich touhách. Ani jemu, ani vám."

„Přesně tohle jí říkám pořád," přidala se Sophia vážně.

V duchu jsem se snažila zahnat obraz přítelkyně, ležící nahé v tmavém pokoji a vydané na milost a nemilost neznámému muži s chutí čerstvého ovoce, který jí vědecky laská vaginu.

„Nenajímám ženy před menopauzou, jako jsem já, abych se vyhnula nepříjemnostem."

Poslední slovo zdůraznila s lehkým povzdechnutím, jako by sama nevěřila tomu, co říká, a pak se dala do hrdelního smíchu, připomínajícího kašel.

Vzkaz byl jasný: Záleží jen na nás, jestli si ty džentlmeny odvedeme do Hotelu des Charmes nebo jinam, až splníme povinnost, ke

které jsme se zavázaly smlouvou s agenturou. Ona o tom ale nechce nic vědět ani z toho profitovat. Tahle část večera závisí jen na nás. To znamená včetně časů, tarifů a honorářů. Pokud se tak rozhodneme, přebíráme na sebe i všechna možná rizika. Varovala nás:

„Nemůžu odpovídat za nic, co se stane v pokoji. Dohodneme se, že od okamžiku, kdy se tam rozhodnete vstoupit, s vámi nemám nic společného."

„A co když se z toho muže vyklube násilník?"

„Přestaň s tím!" zasáhla kamarádka. „Jsou to poslanci, právníci, obchodníci, generální ředitelé. Takoví chlapi nebudou přece nic riskovat. I kdyby to měla být jen hra."

Řekla hra?

„Na tom nezáleží," přerušila ji Rebecca. „Opakuji, od okamžiku, kdy s klientem překročíte práh dveří, jste sama. I kdyby se vevnitř stalo cokoliv. Nikdy vám nepřijdu na pomoc. Jasné? Nikdy."

„Ano," přisvědčila jsem.

„A pokud byste se přece jen dopustily té chyby a zavolaly mě na pomoc nebo zmínily název agentury před někým třetím, například před policií, upozorňuji vás, že budu tvrdit, že jsem vás nikdy neviděla. A okamžitě vás vyřadím z katalogu."

Tvrdá maska, kterou si nasadila, se teď trochu uvolnila.

„Dobře. Blahopřeji vám. A vítám vás mezi Kráskami noci."

Následujících patnáct minut jsme strávily různým papírováním, předcházejícím mému okamžitému a oficiálnímu přijetí do agentury. Dozvěděla jsem se základní pravidla, na která mě Sophia už předem upozornila: Nikdy se nesmím před nikým, ani před přáteli,

příbuznými, ani před dalšími dívkami z agentury zmínit o schůzkách, nikdy nesmím prozradit důvěrnosti nebo informace, s nimiž se mi klient svěří, nikdy nesmím prozradit identitu klientů a nikdy se nesmím s klienty scházet mimo schůzky zprostředkované agenturou.

„Sophia mi řekla, že jste novinářka," pravila nakonec Rebecca s lehce podezíravým tónem.

„Ano… Vlastně ještě ne. Teprve studuju."

„Dobře. Nikde nenajdu v novinách zmínku o našem setkání nebo vašich schůzkách… Platí?"

Znělo to jako hrozba.

„Samozřejmě že ne! Potřebuju peníze. Žádné problémy se mnou nebudou."

„Dobře," uzavřela náš rozhovor a zvedla obě ruce. „Máte pozítří kolem poledního čas?"

Několik vteřin jsem zůstala jako zkoprnělá. Už mi našla klienta? Co jí asi o mně napovídala Sophia? Skoro jsem slyšela, jak vychvaluje moji „aristokratickou smyslnost" a „sexappeal dívky z dobré rodiny", takže Rebecca se už cítí povolána prodat předem mé služby nějakému ze svých stálých klientů.

Protože jsem se zamračila a evidentně na mně bylo vidět, jak mě rychlý začátek kariéry u Krásek noci zaskočil, Rebecca náhle změnila chování, vstala a v takřka mateřském gestu mi položila ruku s prsteny na rameno a přejela dlaní po svetru koupeném v secondhandu.

„Všechno zařídíme. Pomůžu vám. Půjdeme spolu nakupovat. Zbož-ňu-ju nakupování!"

„Nakupovat?“ zakoktala jsem.

Sophia v křesle zadupala radostí jako školačka.

„Ano, uvidíte, dvě tři drobnosti a budete úžasná!“

Úžasná.

Tohle slovo mi potvrdilo, že se budu muset začít oblékat nejmíň třikrát líp než teď. Že si na to musím zvyknout. A rychle.

4.

Cesta z Paříže na předměstí představuje vždycky strašná muka, a dokonce bych možná měla napsat, že se jedná i o jistý společenský propad. Cítila jsem se pořád jako obyčejná holka z Nanterre a hlavní město mě nepřestalo fascinovat. Proto mi předměstský vlak, jedoucí směrem na západ, se zastávkami ve stanicích les Halles, Opera nebo Náměstí Étoile, připadal jako popravčí vůz. Rozdíl mezi oběma světy jsem prožívala skoro každý den.

Mučení bude trvat až do okamžiku, kdy si budu moct dovolit pronajmout svůj vlastní byt. V tom jsem měla naprosté jasno. Určitě to bude pokoj pro služku v centru Paříže, a nikoliv třípokojový byt na předměstí. Chtěla jsem bydlet v centru města, v centru všeho dění. V centru světa.

Ten večer jsem se smlouvou agentury v kapse nastoupila do modro-červeno-bílého předměstského vlaku, jehož vnitřní zařízení bylo kompletně posprejováno, včetně sedadel a skládacích sedaček u vchodů. Jakmile jsem si sedla, ucítila jsem na sobě několik pohledů. Mužských, samozřejmě. Už jsem si na to měla zvyknout, ale i po těch letech jsem cítila rozpaky. „Co ti vadí na tom, že se líbíš?“ ptala se mě občas překvapeně Sophia. „Čekáš, až ti bude pa-

desát a kozy ti budou viset na kolena? Uvidíme, jestli se ti nebude stýskat po tom, že tě někdo osahával v metru."

Zatím mě však každý pohled trýznil. Se zájmem mužů jsem si nevěděla rady. S jejich skrytou touhou jsem žonglovala jako jednoruký člověk se zmrzlou sardinkou. Nikdo mě pravidlům téhle hry nenaučil. Neměla jsem tedy jinou možnost než se opatrně držet na okraji hřiště a spoléhat se na nejrůznější triky. Ignorovat je a pozorovat krajinu – vlak ovšem jel na povrchu jen od stanice Nanterre Université a na příští jsem už vystupovala –, takže jsem ty pohledy nedokázala ignorovat a rozpaků jsem se nezbavila.

Zrak mi náhodou padl na výtisk *Le Monde*, který můj soused, třicátník v obleku a s koženým kufříkem na klíně, držel v ruce. Na první straně sice bylo několik tučně vytištěných titulků, ale mě zaujal především jeden z nich.

„David… David Barlet," zamumlala jsem a napřáhla ruku k novinám.

Muž po levici se chopil příležitosti.

„Ne, ne… Jmenuji se Bertrand Passadier. A vy?"

Podal mi měkkou ruku, ale já jsem mu ji nestiskla, protože to už jsem držela noviny. Vůbec jsem na jeho otázku neodpověděla, jako kdyby z vagonu úplně zmizel, a hltala jsem první řádky článku, věnovaného šéfovi soukromé audiovizuální společnosti nesoucí jeho jméno – Barletova společnost, která především vlastnila nejsledovanější informační síť ve Francii a televizní kanál BTV.

Můj soused se kolébal na sedadle, přesedal si z jedné půlky na druhou a zoufale se snažil najít způsob, jak přilákat mou pozornost.

„Zajímáte se o televizi?“

„Hm…“ zamumlala jsem, aniž bych zvedla oči.

„Jestli ano, tak vám můžu poradit do této oblasti velmi dobrou investici. Barlet není špatný, je solidní, ale dlouho nevydrží. Znám lepší.“

Vůbec jsem neposlouchala, co mi říká. Pohledem jsem rychle přelétla článek, detailně popisující strategii BTV během nějakého soudního přelíčení, ale vnímala jsem jen portrét Davida Barleta. Už jsem ho předtím viděla někde v televizi nebo v nějakém ekonomickém časopisu, ale až teď jsem všimla jeho nápadné podobnosti s hercem Gérardem Philipem. Až to bilo do očí. Měla jsem dokonce pocit, že slyším hercův krásný, oduševnělý a důvěrně známý hlas, jak mi ze staré maminčiny gramofonové desky vypráví. *Malého prince* nebo pohádku *Péťa a vlk*, jako když jsem byla malá.

Zatímco však mladistvá tvář francouzského divadelního a filmového herce byla křehká, z Davida Barleta naopak vyzařovala síla, rozhodnost, zarputilá vůle a absolutní jistota, že se mu podaří dojít k cíli. Tento dojem zřejmě vyvolával jeho čtverhranný obličej a výraz, za který by se nemusel stydět hráč ragby. A také jeho pohled, přímo tryskající z novinové stránky a vrhající světu do tváře svou výzvu.

„… nejmíň tři nebo čtyři procenta ročně, jestli ne víc,“ pokračoval do prázdna můj soused.

BTV. To je přesně to místo, kam bych si chtěla pověsit svůj diplom. Zasněně jsem si představovala, že mě Barletova ruka na fotografii zve k sobě.

Hlasité zaskřípání brzd mě okamžitě vrátilo zpátky do reality. V okně se na nástupišti objevil modro-bílý nápis: *Nanterre – město.*

Moje stanice.

Bezmyšlenkovitě jsem vyskočila, zakopla o nohy Bertranda Passadiera a přistála na nástupišti přesně v okamžiku, kdy se za mnou se suchým klapnutím zavřely dveře. Můj soused zůstal sedět s otevřenou pusou a čelem se opíral o potící se okno. Zamávala jsem na něj jeho novinami, které jsem si při útěku vzala s sebou, a adresovala mu omluvný úsměv, ačkoliv jsem sama se sebou byla docela spokojená. Z fotografie na titulní straně mi upřený pohled Davida Barleta blahopřál k tomuto malému vítězství.

Domek, v němž bydlela moje matka, Maude, byl vzdálený od nádraží jen tři sta nebo čtyři sta metrů. Středně velká, třípatrová cihlová vilka bez zahrady, nepočítám-li těch pár čtverečních metrů skrovné terasy, spíš vyšší než širší, která vedla na ulici. Pokud jsem si vzpomínala, vždycky jsem bydlela tady, s matkou, jen my dvě, a nikdo nikdy nenarušil náš klidný, rutinní život.

Od chvíle, co onemocněla, jsem se snažila s ní být co nejčastěji, jak jen mi to přednášky a brigády dovolovaly, a pomáhat jí se vším, co pro ni dnes už představovalo velké utrpení – uklízení, nakupování, vaření, mytí…

„Jak se máš, drahoušku? Byla jsi ve škole?“

Ano, měla sice všechny vlasy, ale pleť jí úplně zšedla. Vosková maska zdůraznila vrásky a na tváři se jí usadil strnulý výraz. Byla to pořád ona, ale někdy jsem v ní jen těžko poznávala svoji maminku, která zůstávala v mých očích pořád tak krásná, jako když zavinula mé dětství bez otce do bezpečného kokonu.

Někdy chodila celé dny ve starém damaškovém županu, což sice byla maličkost, ale mně pokaždé vehnala slzy do očí. Nikdy jsem

neplakala před ní, ale později jsem se ve svém pokoji rozplakala často.

„Ne… Sophia se mnou chtěla mluvit o nějaké práci, kterou mi sehnala."

„Něco zajímavého?"

„Ano… Ne… Zatím ještě nevím."

Neustále mi za všechno děkovala a hlasitě si blahopřála, že přivedla na svět tak hodnou holku. Dneska jsou děti nevděčné. Jenomže já nikdy nezapomněla na rána, kdy odcházela do práce a já jsem ještě spala, na Vánoce, kdy jsme neměly peníze a ona ze mě přesto dokázala udělat princeznu, i na to, jak mi za obrovského odříkání umožnila studovat na prestižní univerzitě. Proto jsem se s ní dělila o všechny vydělané peníze, podporovala jsem ji a někdy jsem ji dokonce i trochu rozmazlovala.

„Na, tohle jsem ti koupila."

Podala jsem jí bílou krabičku, ovázanou tyrkysově modrou stuhou.

„Co to je?" zeptala se zvědavě a v očích se jí zaleskla chuť na sladké.

„Mandlové pusinky s ovocem. Jahody, maliny, třešně…"

Ze sladkostí, které jsem jí vozila z Paříže, měla vždycky obrovskou radost. Připouštím, že jsem někdy podváděla, že jsem je kupovala na poslední chvíli v cukrárně na nádraží a že jsem je pak narychlo zabalila do balicího papíru, který jsem si sebou ráno vzala. Důležitá nebyla značka, ale ten malý rituál, jenž nás spojoval.

U dveří se ozval zvonek a přerušil naše důvěrné spiklenectví. Félicité, stará kočka, která už skoro nechodila ven a tiskla se mi k nohám, na něj odpověděla líným zamňoukáním.

„Ach, kruci… Zapomněla jsem ti říct, že volal Fred a že se pro tebe zastaví. To je určitě on."

Potlačila jsem podráždění a šla k venkovní brance, za níž na tisíci kubických centimetrech ještě rozpáleného černého motocyklu seděla postava v helmě. Fred. Už tři roky můj přítel. Jediný, kterého jsem kdy matce představila. Fred Morino, nezaměstnaný zvukař, milovník bojových umění a silných motorek, hubený, ale svalnatý blonďák, oblečený v kožené kombinéze. Jeho největším kladem byl v mých očích fakt, že trpělivě snášel všechny mé manýry během studia. Byl do mě zamilovaný tak, jak v těchto končinách může muž jen být. Zamračený, statečný a neustále připravený k boji sám se sebou i se zbytkem světa.

„Ahoj, krásko. Ještě nejsi oblečená?"

„Oblečená na co?"

„No… Do bijáku. Film začíná v Défense za necelých dvacet minut. Máma ti to neřekla?"

„Ne."

„Fajn, tak si pospěš."

„Frede… Já se na to dnes večer necítím. Zůstanu s ní."

Nemusela jsem se otáčet, cítila jsem matčin pohled, který se na nás dva upíral přes prosklené venkovní dveře.

„Má recidivu?" zeptal se, ale nebylo v tom nic empatického.

„Ne… To kvůli mně. Nikam se mi nechce."

Motorkář, sedící dál obkročmo na motorce, na mě chvíli mlčky hleděl a pak přejel pohledem domek za mými zády.

„Před půl rokem bys mě tady takhle trčet nenechala."

Neřekl to jízlivě, spíš jako by mě prosil o informaci, jako by potřeboval vědět.

„Před šesti měsíci mi neumírala máma, Frede," zašeptala jsem ze strachu, aby mě matka neslyšela.

„Ale pamatuješ si aspoň, že jsme si spolu chtěli pronajmout byt?"

Nenařídal. Jen citoval seznam stížností. Musím přiznat, že s ubíhajícími týdny se můj život pomaličku proměňoval. O to víc jsem hledala záminku k hádce.

Společný byt, ano. Nádherný pohodlný dvoupokojový byt v Nanterre! V několika jsme se byli podívat. Už jsem po něm netoužila.

„Víš dobře, že na to nemám peníze," odpověděla jsem. „Jestli chci mámě zaplatit léčení v USA, musím ušetřit…"

„…25 000 eur, já vím," přerušil mě unaveně. „Už jsi mi to říkala stokrát."

Pětadvacet tisíc eur, taková byla cena genové terapie, která pro nás představovala poslední šanci a kterou na celém světě aplikovala pouze klinika v Los Angeles. Léčbu si tam obvykle mohli dovolit jen filmové hvězdy a miliardáři. Život člověka přijde draho. Ale život mé matky, aspoň v mých očích, za tu cenu stál. Udělala bych všechno na světě, abych ji zachránila.

K tomu patřil i nápad uzavřít smlouvu s Kráskami noci.

„Opakuju, že dokud tu sumu nedám dohromady, každý vydělaný cent padne na tohle."

Přikývl. Začal se najednou chovat smířlivě.

Kdysi jsem po jeho těle šíleně toužila. Byl jedním z prvních, kterého jsem si pustila do svého soukromí. V břiše mi dokázal rozehrát ony tajemné akordy touhy. Ale už dávno jsem ho takhle nevnímala. Viděla jsem jen vyhublého motorkáře, jenž s prosebnýma a vlhkýma očima žadonil o něhu.

„Dobře, ale to ti přece nebrání nechat se pozvat přítelem do kina, ne?“

„Dnes večer ne… Nepřemlouvej mě, prosím.“

Prosbu jsem doprovodila trochu roztržitým gestem a pohladila jsem ho po předloktí. Pevně, ale bez náznaku sebemenšího násilí ruku odtáhl.

„Já vím, co způsobilo, že se chováš takhle,“ pokračoval mnohem agresivnějším tónem.

„Opravdu?“

Za mnou se ozvalo tiché zašustění a mně bylo jasné, že matka vyšla na venkovní schodiště.

„Není to kvůli Maudině rakovině. Je to kvůli té tvé zkurvené škole.“

„Říkáš hlouposti…“

„Neříkám.“

„Zblbly tě všechny ty holky, ty maloměšťačky a tatínkovy dcerušky, které čtou *Le Monde de Diplomatique* a v televizi nám vysvětlujou, že máme hejbnout prdelí, abychom si sehnali práci.“

„Jdi do háje, Frede… Nezblbla jsem! Jsem jen úplně vyšťavená!“

Sophia by to neřekla líp.

Od té doby, co se po maturitě na nanterrském lyceu naše cesty s Fredem rozešly, jsem stejně jako Sophia cítila třídní propast, „společenskou frakturu“, jak tomu často říkal Jacques Chirac. Pro mé spolužáky jsem byla zrádce. Zapřela jsem svůj původ a přeběhla jsem do nepřátelského tábora. Nebyla jsem sice bohatá, ale svým způsobem se ze mě stal nepřítel.

„No a?“

Za mými zády se suše ozval matčin hlas. Chvějící se rukou se přidržovala zábradlí a po schodech klopýtala, ale přesto byla připravená se mi vrhnout na pomoc.

„Copak je to hřích, když chce někdo být úspěšný? A ty bys chtěl co? Aby moje dcera do smrti seděla na tvé motorce? Takový pro ni plánuješ život?"

„Maude, já…"

„A co dál? Uděláš jí dvě děti a potom ji vyhodíš, protože ji budeš nenávidět za to, co udělala s tvým životem?"

„Mami…"

Chytila jsem ji za ramena a snažila jsem se ji odvést dovnitř. Její zásah mě samozřejmě dojal. I ve svém stavu měla na mysli jedinou věc, chránit mě. Jenomže já jsem nechtěla, aby se unavila. Problémy s Fredem Morinem jsem si musela vyřešit sama. Jenom já sama.

Pootevřenými dveřmi jsem zaslechla startovat motorku. Za ohlušujícího burácení Fred odjel a víc mi neřekl. Byl to jeho způsob, jak řvát bolestí.

Když jsem nazítří ráno nasedla do předměstského vlaku a zamířila opačným směrem, na Auber, byla jsem mnohem veselejší. Rebecca Sibonyová splnila svůj slib a krátkou esemeskou z předcházejícího večera mě pozvala na schůzku, kterou stručně nazvala „pozvednutí úrovně".

Jakmile jsem vyjela po schodech vedoucích na Haussmannův bulvár, hned jsem v davu rozeznala její vysokou postavu. Podobala se nějakému brodivému ptáku. S cigaretou v puse a s mobilem u ucha přecházela kolem vchodu do obchodního domu Printemps.

Mrkla na mě a obdařila mě úsměvem, kterým chtěla říct „teď z tebe, ty malá kurvičko, uděláme ženu".

Pro Rebeccu nepřicházelo v úvahu, abych si nakoupila oblečení někde v secondhandu. Trvala na tom, že musím mít tři komplety. První pro oficiální společenské akce konané ve dne (antracitově hnědý kalhotový kostým Zadig a Voltaire, černé spodní prádlo Aubade, které bude prosvítat pod vestou, náhrdelník z umělých perel Agatha), druhý pro koktejly a soukromé večeře (přiléhavé černé šaty Armani s hlubokým výstřihem na zádech, purpurové spodní prádlo Lejaby a náušnice Fred s vějířem polodrahokamů) a poslední oblečení na galarecepce a plesy (perleťové šaty s vlečkou Jeana-Paula Gaultiera, šedé perleťové prádlo La Perla, náramek a náhrdelník Bulgari). K tomu patřily ještě tři páry bot s výškou podpatků podle denní doby. Šest centimetrů na den, devět na večer a dvanáct na noc.

Než jsme s náručí plnou nákupu došly k pokladně, cítila jsem, jak se mi stahuje krk pomyšlením na svou prázdnou peněženku.

„Rebecco, je to všechno strašně krásné, ale…"

Vztyčený ukazováček mě přesvědčil, že přesně na tuhle chvíli čekala.

„Neboj. Agentura ti na to dává zálohu."

Mluvila o záloze, ne o dárku.

„Ale já nikdy nebudu mít peníze, abych to splatila."

„Ujišťuji tě, že z tvé kapsy to nepůjde."

Konečně jsem pochopila. Stejně jako dealeři nebo pasáci dávala i Rebecca nováčkům bohatou zálohu, kterou si pak strhne z jejich výdělku.

„Počítáte s prvními akcemi grátis, viďte?“

„Přesně tak.“

„A dokud to nesplatím, budu pro vás pracovat zadarmo?“

Krátce na mě pohlédla a pak se dala do svého chraplavého smíchu.

„Myslela jsem si, že jsi z vás dvou ta hezčí, teď můžu s radostí konstatovat, že jsi také bystřejší.“

Bystřejší možná, ale od této chvíle jsem patřila jí.

Nacpala mi autoritativně všechny balíčky do náruče, abych v nich neviděla jen něco zkaženého, ale abych je vnímala jako příslib pozlacené budoucnosti. Život, jenž bude ode dneška záviset na Rebecce Sibonyové, která mi tohle šílenství umožnila.

Fred měl pravdu. Zblbla jsem. Ale neměla jsem žádnou chuť vracet se zpátky.

5.

Duben 2009

„Můžete otevřít oči, Elle."

Jak se mu podařilo uskutečnit takový zázrak? Za necelých dvacet vteřin se obrovská jídelna s padesáti hosty a obsluhujícím personálem úplně vyprázdnila. Teď jsme tu byli sami, jen on a já mezi pozlaceným nádobím a otevřenými lahvemi šampaňského a koupali jsme se v mihotavém světle nekonečné farandoly rozsvícených svíček. Stály rozestavěné na stole a nahrazovaly elektrické lustry, které tu nádhernou místnost osvětlovaly ještě chvilku předtím. Ze sousední místnosti se náhle ozvaly křišťálově čisté tóny cembala. Byla to zřejmě jedna z Rameauových skladeb.

„Jak… Jak jste to dokázal?"

On a jeho mazlivý a dokonale průzračný hlas, který jsem obdivovala už u interpreta *Cida* a *Fanfána Tulipána*. O tom jsem měla svou vlastní teorii. Až do určitého bodu má daný fyzický prototyp hlasové zabarvení, které u některých lidí zní více či méně stejně. David Barlet nenapodoboval Gérarda Philipa. V jeho hlase se ozývaly vážnější, hlubší modulace, rezonující ještě dlouho po posledním vyřčeném slově. Zněl překvapivě stejně mladistvě, ale zároveň

v člověku vyvolával chvění, jako u basu nebo barytonu. Byl svěží a zároveň zněl mohutně.

Už to teď vím. Mužský hlas, pouze mužský hlas ve mně dokáže vyvolat neodolatelnou touhu.

Jeho hlas působí při každé větě na můj klitoris jako vibrátor.

~~V duchu se ptám, jestli existuje ve verzi „králík“…~~

(Anonymní rukopisná poznámka z 15. 4. 2009. Nemůžu popřít, že v Davidově případě je to pravda…)

Asi před minutou – znali jsme se teprve asi jen půl hodiny – mě požádal, abych zavřela oči. Zahlédla jsem, jak cosi šeptá majordomovi ve fraku a jak našim sousedům u stolu podává vizitku, na niž cosi v rychlosti naškrábal. A za chvilku se stal zázrak. David v sobě měl tuto schopnost. Byl kouzelník. Muž, jehož moc mi připadala bezbřehá.

Po nakupování s Rebeccou se roztrhl pytel s akcemi v rozmezí jednou nebo dvakrát týdně. Jak mi to specifikovala při našem úvodním rozhovoru, můj úkol spočíval většinou v tom, že jsem si oblékla některé z těch krásných šatů, které mi koupila, a na extravagantně vysokých podpatcích a s tělem vzpřímeným jako tanečnice jsem doprovázela dvakrát nebo třikrát starší muže na večírky, stejně honosné jako zbytečné. Aspoň jsem měla příležitost dostat se do některých z nejkrásnějších budov Paříže, do soukromých paláců, na ministerstva a do muzeí, na soukromých akcích sbírat v davu paběrky konverzace a tu a tam zaslechnout pár indiskrétních in-

formací, které můj mozek novinářky pečlivě ukrýval do záhybů mé paměti.

Jen zřídka se mě někdo zeptal na výši mého konta. Většinou se muži spokojili jen s tím, že chválili mé šaty, mou eleganci nebo půvab, ale přesto podvědomě vnímali úlohu placené společnice, kterou jsem před jejich kolegy hrála. Netrápilo mě, že takovou roli musím hrát. Věděla jsem, jaká je moje cena. Brala jsem tohle zlo trpělivě a šek, který jsem dostala na konci večírku, byl jediný důvod, proč jsem se angažovala do této komedie, která za to ani nestála.

„Co tvoje castingy?" zeptala se mě Sophia několik hodin před tímto večírkem.

Dostudovala jsem, získala diplom a začala obíhat pařížské televizní společnosti a hledat práci moderátorky. Rozhodla jsem se, že za prioritu budu považovat audiovizuální média a že rozhlas a redakce časopisů a novin oslovím až v okamžiku, kdy v této oblasti vyčerpám všechny možnosti. Nevynechala jsem jedinou stanici, jedinou televizní síť, jediný soukromý kanál, včetně těch nejméně sledovaných. Nepřipadala jsem si o moc horší než mí konkurenti, ale odpověď byla pokaždé stejná. Nemáte dostatek zkušeností.

„Jak můžeš mít zkušenosti, když ti nikdy nedají příležitost je získat? To je absurdní!" bouřila se moje přítelkyně.

„Já vím, je to debilní… Pořád se mě ptají na stejné pitomosti. Na panenství jedné sboristky z Opery nebo na životopis hvězdičky, která si honí ego už patnáct let."

„Já vím dobře, co znamená to jejich ‚nemáte dost zkušeností'."

„Jo? A co?"

„Že nemáš protekci."

Známosti, ono milé přátelské slovo, které dělá mezi lidmi rozdíly a posílá výtah mezi „vyvolené", jak říká bůhvíjaký francouzský komik… Francouzská nemoc *par excellence*, umožňující elitám reprodukovat se mezi sebou rychleji než krysí rodinka, v rámci pořád stejných privilegovaných vrstev, a zavírá dveře před nosem všem ostatním, holkám, jako jsem já nebo Sophia, bezejmenným, chudým a bez známostí.

Vzhledem k tomu, že jsem neměla žádné doporučení, bylo jasné, že nemám šanci.

„Jste půvabná."

Muž, jenž mi složil poklonu, jakmile jsem vstoupila do jednoho zvenčí nenápadného a uvnitř luxusního domu v sedmém obvodu, byl pro dnešní večer mým rytířem. Šlo o setkání bývalých absolventů HEF, což byla zkratka vysoké školy ekonomické se zaměřením na státní finance. V hitparádě mých společníků následoval po jednom zubaři na kongresu, po jednom diplomatovi na oficiální prezentaci, po několika podnikových ředitelích z venkova a vysokých úřednících, kteří chtěli na výročních rautech svých podniků udělat dojem na své šéfy, a proto si pro takovou příležitost pořídili společnici.

„Díky, to je od vás milé," odpověděla jsem. Na dnešní večer jsem si vzala oblek číslo dvě, šaty od Armaniho, nebezpečně se dmoucí na mých ňadrech.

„Říkám to upřímně."

Když jsem slavného novináře z ekonomických médií Françoise Marchadeaua srovnala s většinou klientů z minulého týdne, vypadal mnohem líp. Nebyl holohlavý a neměl žádný pupek. Byl to hně-

dovlasý čtyřicátník s vypracovanou postavou a v obleku, který měl zdůraznit jeho svaly. Bylo na něm vidět, že se udržuje v kondici, a musím říct, že se mu to dařilo.

„Víte vůbec, kde jsme?“ zeptal se, když mi nabídl rámě a vedl do přijímacího sálu.

„V domě patřícím absolventům Polytechniky?“

„Ano, ale já se ptám na dnešní akci. Víte, co tady dnes večer slavíme?“

„Přesně ne…“

„Škola HEF není samozřejmě tak známá jako HEC, ale vystudovala ji většina největších finančníků. Uvidíte tady výkvět francouzských podnikatelů. A všichni nebo skoro všichni jsou absolventi dvou nebo tří ročníků naší školy.“

Během toho, co mi to vyprávěl, na něj přátelsky zamával prezident asociace francouzských zaměstnavatelů, kterého jsem mnohokrát viděla vystupovat v televizním zpravodajství. V ruce už držel sklenku šampaňského.

„A co tady děláte vy?“

„Považují mě za typickou zkrachovalou existenci. Jsem tady pravděpodobně jediný, kdo nemá bankovní účet na Kajmanských ostrovech nebo horskou chatu v Gstaadu.“

„Tak proč na takové mejdany chodíte? Abyste se ponížil?“

Moje upřímnost ho rozesmála, ale z jeho smíchu jsem cítila hořkost.

„Protože potřebuju informace pro své články a oni mi je po dvou skleničkách poskytnou. A oni si zase na mně ověří, jak fungují jejich protikrizové strategie a co na ně říká veřejnost.“

„Takže něco za něco."

„Přesně tak."

Během aperitivu jsem se dozvěděla všechno o nastávajících sociálních úpravách ve velké automobilové společnosti, o revolučním tabletu, který bude brzy uveden na trh, a pár dalších exkluzivních informací. Tvářila jsem se, že je okamžitě vypouštím z hlavy, a hrála jsem dokonale roli naivní krásky. Všechno jsem si nicméně automaticky ukládala do své novinářské paměti pro případ, že to někdy potřebovala.

Ale to, co mě první hodinu docela vzrušovalo, se brzy proměnilo v nudu. Ačkoliv jsme přešli ke stolu, nemyslela jsem na nic jiného než na chvíli, kdy budu moct po posledním doušku těch hovadin zapíjených růžovým šampaňským odejít.

V jednom z mých opakujících se erotických snů jsem si představovala, že jsem pozvaná na nějakou oficiální recepci. Pro zábavu a taky tak trochu provokativně jsem si nevzala spodní prádlo. Šaty jsem měla tak přiléhavé, že bylo hned vidět, že nemám kalhotky. Každý závan větru, který pronikl pod hedvábnou látku, pohladil mou nastavenou dírku a pomazlil se s mým klitorisem.

Z mlčenlivých pohledů mužů, které se čím dál častěji upíraly na má intimní místa, jsem poznala, že si tohoto malého detailu všimli všichni.

Vzrušilo je to tak, že když jsem kolem nich procházela, vůbec nedbali na své manželky a měli pocit, že mě musí pohladit po zadečku, ňadrech nebo po stehnech… Jejich touha na mě zapůsobila jako elixír mládí. Cítila jsem se mnohem krásnější než ve skutečnosti.

Nakonec jsem svou procházku ukončila v davu mezi nimi a okamžitě jsem ucítila, jak se mi anonymní ruka vkrádá mezi nohy. Dva prsty roztáhly mé stydké pysky a obnažily mokrou kundičku. Prudce do mě zajely právě v okamžiku, kdy jsem se probudila. To náhlé proniknutí zabolelo. Nutně jsem potřebovala, aby si mě někdo vzal… ve snu i ve skutečnosti.

(*Anonymní rukopisná poznámka z 18. 4. 2009.*)

„Jsem si jistý, že vás tohle všechno zajímá mnohem víc, než dáváte najevo. Nebo se pletu?“

Poznala jsem ten jedinečný hlas dřív, než jsem toho muže uviděla. Nakláněl se nad moje rameno, aniž jsem ho předtím slyšela přijít. Druhý silný pocit se týkal mého nosu. Polechtal mě v něm jeho parfém, líbezný a zároveň mocný, zvláštní směsice kolínské vody Hespéridés, světlé kůže, orientální tuberózy a možná kosatců. Nikdy jsem nic takového necítila. Muselo se jednat o parfém namíchaný na míru. Spolu s hlasem to byla úžasná kombinace svěžesti a síly.

Podal mi širokou ruku a teprve v tu chvíli jsem poprvé spatřila jeho tvář.

„David Barlet.“

„Anna… Elle.“

„Annelle?“ zeptal se mě. „Nebo Annaëlle?“

Ta otázka byla nevinná. Možná se v ní objevil jen lehký náznak ironie, ale nedala se v ní rozeznat žádná výčitka, protože jeho široký úsměv to všechno zaobalil okouzlující šarmem.

Rebecca mi radila, abych při akcích používala pseudonym. Dělaly to tak všechny holky. Co se týče Sophie, ta se tím dokonce bavila

a neustále měnila jména z Brendy na Zoe nebo Kleopatru. Já jsem si zvolila svou obvyklou přezdívku. Připadala mi dostatečně tajemná, aby u mých společníků probudila fantazii, a zároveň jsem na ni byla dostatečně zvyklá, abych se nespletla nebo neprozradila.

„Ne, Elle… Jako ten časopis. Anne je moje druhé křestní jméno," vymýšlela jsem si.

To, jak se objevil uprostřed nudného večírku, jako kdyby vyskočil rovnou z toho z článku v *Le Monde*, který jsem četla před několika týdny, se rovnalo zázraku. Měla jsem chuť si ho osahat, abych se ujistila, že je skutečný. Místo toho jsem však jen stiskla jeho ruku, kterou mi nabízel.

„Měl bych si prolistovat ženské časopisy," řekl žertovným tónem.

„Řekla jsem to jen tak… Takové věci nečtu."

„Opravdu? A co čtete?"

Povadlý otrava, který seděl po mé levici, se jako z udělání někam vytratil a nechal židli prázdnou. David se na ni elegantně posadil a přitom mi nepřestal upřeně hledět do očí. Mlčel, protože si byl bezpochyby vědom, jak na mě působí každé jeho slovo.

„Nevím… Deníky, news magazíny."

Hlavně si nehrát na fanynku a nezmiňovat se o *Le Monde*.

„Neříkejte, že čtete ty slátaniny našeho přítele Françoise," řekl David dostatečně hlasitě, aby to mohl zaslechnout můj společník.

Marchadeau, sedící po mé pravici, se otočil s širokým módním úsměvem.

„Neposlouchejte toho starého otravu! Je to frustrovaný novinář. Kdysi patřil mezi nás a psal z nás nejhůř."

„To je pravda," připustil Barlet s triumfálním výrazem. „Ale měl jsem jiné přesvědčovací argumenty než jen své básničky."

„Ano, jenomže já jsem se nenarodil v hedvábí a ve zlatě, takže musím uznat, že jsem nemohl bojovat stejnými zbraněmi jako ty."

Společný smích ukončil jejich krátký souboj.

„Povězte mi, Elle, jak se s vámi mohl seznámit takový opelichaný pták jako Marchadeau?"

„No, my jsme…"

Nečekala jsem takový výslech. Hlavně jsem se bála, aby klient neprozradil naše společné tajemství. Cítila jsem v zádech jeho pohled a věděla jsem, že nás pozorně poslouchá, ale Marchadeau mlčel. Nechal na mně, abych si vymyslela nějakou uvěřitelnou historku. Okamžitě. A každý ví, že nejlepší lež je ta, v níž je obsaženo aspoň zrníčko pravdy.

„Studuju žurnalistiku."

„Na jaké fakultě?"

„Na CFJ. Právě jsem absolvovala. Jsem u Françoise na krátké stáži."

„A spřátelili jste se," napověděl mi David.

„Přesně tak."

Pohledem, doposud tak jemným a laskavým, střelil po svém bývalém kamarádovi. Kdyby pohledy zabíjely, François by se na místě svalil. Směs jemnosti a síly obsažená v tomto muži mě naprosto vyvedla z míry. V jednom okamžiku dokázal být hojivý jako balzám a vzápětí palčivý jako spálenina. Teprve ve chvíli, kdy se mi částečně podařilo vymanit se z uhrančivého kouzla, jímž na mě nechtěně působil, jsem si uvědomila, jaký balet předvádějí ostatní účastníci večeře, ženy ani muže nevyjímaje. Davidova aura je přitahovala jako noční můry světlo. A to i přesto, že tu byla celá řada vysoce postavených lidí, kteří

s jeho slávou či s bohatstvím mohli klidně soupeřit. Jenomže v kontaktu s Davidem si najednou všichni chtěli nabrat aspoň trošku z jeho slávy nebo bohatství. Všichni chtěli proniknout magickým kruhem do jeho bezprostřední blízkosti. Já jsem v tom kruhu byla a vnímala jsem, jak ta vlna žárlivosti, jíž jsem byla objektem, neustále roste, protože minuty utíkaly a David mi dál věnoval svůj vzácný čas.

„Kdo to je? Znáš ji?"

„Nikdy jsem ji neviděl. Ale jestli chceš slyšet můj názor, připadá mi úplně obyčejná."

Slyšela jsem šepot. V zákulisí, možná jen několik židlí od místa, kde jsme seděli, mě lidé už oblékali na zimu z nevyčerpatelného účtu Davida Barleta. Kdo jsem, že si dovoluji zabrat si pro sebe hvězdu dnešního večera? Jak jsem si to vůbec mohla dovolit? Neměla bych rozhovor s králem médií odložit a nechat šanci jiným?

„A teď pracujete kde?"

David dál soustřeďoval svou pozornost jen na mě.

Byla jsem tak zmatená, že mě vůbec nenapadlo chytit za pačesy příležitost, kterou mi život nabízel. Byla to obrovská šance, ale já si ji vůbec neuvědomovala, protože jsem nevnímala nic jiného než toho muže před sebou.

„Hm… Mám něco rozjednaného. Dávám si načas."

„To vidím. Takže abych to shrnul… nemáte nic."

Taková slova ve mně obvykle vyvolávají chuť vrazit tomu druhému facku. Tak proč jsem proboha zůstala sedět s otevřenou pusou, hloupě jsem se usmívala a ztratila poslední špetku hrdosti?

Protože jsem žádnou odpověď nenašla, pomalu natáhl ruku k mé tváři a potichu mi přikázal: „Zavřete oči, prosím."

„Prosím?“

„Slyšela jste dobře. Zavřete oči. Jen na chvilku.“

„Ale co…?“

„Nebojte se,“ uklidnil mě se vší přirozenou autoritou, která z něj vyzařovala.

Marchadeau však nakonec strčil hlavu do příšeří jídelny a přišel si pro mě. Ten večer jsem byla jeho majetek. Možná to byl jeho způsob, jak se postavit starému kamarádovi nebo jak dát najevo, že ještě existuje nezávislost tisku.

David byl dobrý hráč, takže se jen uklonil.

„Já jsem se vždycky stavěl proti zneužívání stážistek, ale díky tobě nakonec změním názor, Françoisi. Hlavně proto, že sis vybral tak dobře.“

„Taky si to myslíš?“ ušklíbl se Marchadeau podrážděně.

V tu chvíli ho určitě napadlo prozradit mou skutečnou totožnost, ale podruhé během večera se zachoval fér a neřekl nic.

„Brzy na shledanou, Elle.“

V ruce, kterou mi David podával, držel vizitku. Při tom pohybu se mu rukáv saka i košile vysoko vyhrnul a na okamžik odhalil jeho levé zápěstí. Měl na něm náramek z perleťového hedvábí s diskrétním, pevně utaženým šněrováním. Zdržela jsem se příliš dlouho pohledem u tohoto zvláštního doplňku a Marchadeau najednou začal strašně pospíchat.

„Jestli si ji nevezmete teď… bůhví, kdy se zase uvidíme.“

„Ano… samozřejmě…“ koktala jsem. „Promiňte.“

Vzápětí se vytratil ve světelné záři, což mě víc než cokoliv jiného přesvědčilo, že to, co jsem právě prožila, byl jen sen.

„Elle? Můžete mi věnovat ještě trochu času?“

Pozvání mého klienta mohlo vypadat jako akt čistého rytířství, ale mně připadalo naprosto nemístné. Nevhodné a vulgární, jako ruka na zadku uprostřed gardenparty. Existoval jediný muž na světě, s nímž bych v tu chvíli vlezla do postele. Jediný muž, kvůli kterému bych nad sebou dokázala ztratit veškerou kontrolu. Jenomže ten muž se právě vytratil.

„Proč ne…?“ zaváhala jsem.

„Rebecca Sibonyová se mi zmínila o Hotelu des Charmes. Prý je to tam docela pěkné. Znáte to tam?“

Během posledních měsíců jsem tam dvakrát nebo třikrát zašla, svedená představou rychle vydělaných peněz, lehce opilá po šampaňském a dost lehkomyslná na to, abych v tom viděla jen dobrodružství bez následků. V žádném případě to nebyl zvyk nebo běžná praxe.

Maude, Fred, Sophia, Rebecca… David. Jejich tváře defilovaly před mýma očima. Co by si o mně pomysleli? Co by mi řekli? Že si mám vzít peníze, když se tam povalují? Nebo nastoupit do taxíku, který mi můj partner jistě zavolá, a způsobně odjet domů?

Nicméně jsem si v duchu začala pohrávat s představou těch čtyř stoeurových bankovek, o které se po dnešní noci rozrostou mé úspory na cestu do Ameriky. A přesně v tu chvíli mi začal vibrovat mobil.

Esemeska přišla z neznámého čísla a její obsah mě okamžitě přiměl k rozhodnutí.

Takhle se přece nemůžeme rozejít. Ne, chci říct,
že už se nikdy nerozejdeme!

6.

4. června 2009

Jak změřit nedotknutelnost našich nejhlubších tajemství? Možná na ně nakonec sami zapomeneme, protože se do nás vsáknou, hluboko se zapíšou do našeho mlčení a my najdeme tisíc způsobů, jak je skrývat, aby často unikly toku našich myšlenek.

Jen Bůh ví, jestli se pro mě David Barlet stal v prvních týdnech, následujících po našem setkání, stejně magickým jako nečekaným. Jak napověděla jeho první esemeska, už jsme se nerozešli. Vracela jsem se občas na noc k mamince do rue Rigault v Nanterre, ale neuběhl jediný den, abychom se neviděli, byť třeba jen v rychlosti v poledne v nějaké restauraci poblíž Barletovy věže, což byla ultramoderní stavba ze skla a oceli, kterou David nechal před deseti lety postavit na okraji jižního předměstí a do níž soustředil všechny své aktivity.

„Kde se večer sejdeme?“

„V Le Divellec,“ řekl mi, když mi zavolal z auta. „Víš, kde to je?“

Věděla jsem, ale ještě nikdy jsem v tom podniku nebyla. Byla to jedna z nejproslulejších rybích restaurací v Paříži, oblíbená adresa

prezidenta Mitteranda, jenž tam často chodíval v doprovodu utajované dcery Mazzarine.

„Rue de l'Université, je to tak?"

„Přesně tak. Objednal jsem stůl na půl devátou. Vyhovuje ti to?"

Věděl, že nejsem ani náhodou tak zaneprázdněná jako on, a přesto se ke mně choval nesmírně galantně a pokaždé se mě ptal, jestli se mi to hodí, ačkoliv každá promarněná vteřina jeho života stála nejvyšší management spoustu peněz. Celé týdny mi věnoval maximální pozornost. Byl laskavý, citlivý a vždycky mě dokázal příjemně překvapit. Navíc měl obrovské osobní kouzlo a byl rafinovaný. Věděl, že mám strašně ráda ústřice Saint-Jacques nebo humry se slaným máslem. Jeho výběr nikdy nebyl náhodný. S mořem spojoval svou rodící se lásku.

Výjimečnost se pro mě sice stala normou a jedla jsem z luxusního nádobí v prestižních restauracích, ale ještě jsem si na tento přepych nezvykla. Až příliš dobře znám odvrácenou tvář života, než abych se tím nechala oslnit, říkala jsem si, když jsem mířila ke zdaleka viditelnému modrému vchodu do restaurace.

„Dobrý den, slečno. Pan Barlet vás čeká u svého stolu."

Vrchní číšník se činil u vchodu a příchozí vítal osobně. Poslušně jsem ho následovala do tlumeně osvětleného sálu, v němž večeřela hrstka šedovlasých hostů, pár celebrit ze světa hudby, politiky a médií, na jejichž jména jsem si v tu chvíli nebyla schopná vzpomenout, protože jsem nemyslela na nic jiného než na člověka, s nímž jsem tu měla schůzku.

David už seděl u stolu. Stál před ním chladicí kyblík na bílé víno a on nepřítomně hleděl do prosklené sádky, v níž zvířata s klepety neohroženě čekala na okamžik, až je vhodí do vařící vody. Když jsem se objevila, vytrhl se ze své tak nezvyklé letargie a adresoval mi úsměv, o jehož upřímnosti nemohlo být pochyb.

„Miláčku!"

Nebyli jsme zvyklí používat taková mazlivá slova, a pokud mi řekl miláčku, znamenalo to, že dnešní večer pro něj nebude jen dalším v řadě. Vůně jeho neopakovatelného parfému se během dlouhého pracovního dne ještě rozvinula a vyplňovala teď prostor kolem něj jako důvěrný uvítací výbor.

„Je to tady moc hezké."

„Ano, korektní," řekl lhostejným tónem, který polibek, jejž jsme si dali nad skleničkami, okamžitě vymazal.

„Netvař se tak nevinně, víš dobře, proč jsme tady," řekla jsem a hlavou ukázala na humry připravené jako obětiny v namodralém akváriu.

Úsměv mu na chviličku strnul ve tváři takřka bolestně, jako kdyby najednou dostal strach, že jednoho dne přijdu na nějaké jeho tajemství. Ne, Sophie, David Barlet mě ještě nedovedl k orgasmu, k erotickému vrcholu, jemuž se ty oddáváš skoro každý večer s nejrůznějšími partnery. Ale díky jeho otevřené a upřímné tváři, plné mladistvé laskavosti, by za ním každá dívka na mém místě šla až na konec světa. Podobal se herci, kterého si příroda zvolila za svůj model.

„Předkrm, humr na modro," oznámil hlasitě číšník, umělecky balancující dvěma talíři.

Podběrákem vylovil z připraveného nálevu humra určeného Davidovi. Nemohla jsem potlačit dětinské vzrušení a oči mi labužnicky zářily. Tato variace mého oblíbeného jídla byla z Davidovy strany okouzlující pozorností. Vždycky se mi snažil splnit, co mi na očích viděl, ale tohle jídlo zdaleka překračovalo všechno, co může nabídnout pařížská gastronomie.

„Hm… Viděl jsi to?“

„Studený humr s lupínky z topinamburů a řepy,“ oznámil muž v černé vestě a se zářivě bílou utěrkou, přehozenou přes ruku. „Dobrou chuť, madam, dobrou chuť, pane.“

„Děkuji.“

Nemyslete si, nejsem tak pitomá. Vím, že v restauracích, jako je tahle, se personálu neděkuje. Číšníci nesmí propadnout představě, že jste na stejné palubě jako oni. Ale mně to bylo fuk. Cítila jsem se lehce v přiléhavých šatech – Rebecca mi poradila, že jsou vhodné pro „večer, který se chystáš ukončit v nějaké mužské náruči“. Pro takové místo byly pravděpodobně až příliš přiléhavé a hlavně příliš krátké. Mezi dvěma sousty sladkých brambor jsem si ostatně všimla, že nás ostatní hosté pozorují. Bylo pro ně překvapením, že tento notoricky svobodný muž, na něhož otevřeně pořádaly hon holky z celé Paříže, se spokojí s tak obyčejným člověkem, jako jsem já? I přes Davidovo chování jsem v očích lidí četla nesouhlas pokaždé, když jsem si s ním někam vyšla.

Kašlala jsem na to. Po několika doušcích toho nejkvalitnějšího vína, které vybral můj miláček, jsem se cítila už trochu opilá.

„Je to úžasné!“ vykřikla jsem po prvním soustu, které jsem si požitkářsky vychutnávala.

„Nebude vadit tvé matce, když si tě na dnešní večer zaberu pro sebe?“

Natáhl přes stůl dlaň a položil mi ji na ruku. Líbila se mi její váha, protože byla předzvěstí jiného spojení, jiné tíhy, při níž rozdrtí celé mé tělo, které jsem mu nabízela. Při této myšlence mi po zádech přeběhlo zachvění, ale nebylo tak silné, abych převzala iniciativu a přerušila večeři, kterou jsme sotva začali.

Chtěla bych, aby mě zavlekl na záchod a tam si mě vzal vestoje, s kalhotami spuštěnými ke kotníkům, s nedočkavým údem tisknoucím se k mému zadku, bez předehry, jen v naléhavosti naší touhy.

Nikdy jsem se s žádným mužem nemilovala na veřejných záchodcích. Vyvolávám v mužích lásku, ušlechtilé city a spoustu krásných věcí, které si samozřejmě také užívám. Ale přála bych si, aby si mě aspoň jeden z nich vzal ve spěchu, nahonem, aby se mnou zacházel jako s věcí určenou jen k uspokojení jeho touhy a nečekaného sexu. Možná bych nakonec klečela před ním na špinavých dlaždicích a jeho ztopořený pyj by si klestil cestu mezi mými rty. Popadl by mě za vlasy a vrazil by mi ho hluboko do krku, šukal by mě do úst jako šílenec, neustále by zrychloval pohyb ze strachu, aby někdo nepřišel. Rychle by se v několika výstřicích udělal a přidušeně by při tom chroptěl. Neměla bych pomalu ani čas umýt si obličej a smazat stopy po spermatu, kterým mě postříkal. A až bych se vrátila ke stolu, dál bych na rtech cítila opojnou vůni jeho čuráka, která by provoněla každé sousto.

(*Anonymní rukopisná poznámka z 5. 6. 2009. Vzrušovalo by mě to? Předpokládám, že ano…*)

Všimla jsem si toho už u prvního vzkazu, ale postupně tento fenomén nabýval konkrétnějších obrysů. Nemravné vzkazy, které mi můj pronásledovatel posílal, souvisely pokaždé více či méně s událostmi mého života. Snažily se do něj vloudit, stát se skutečností, bezprostřední myšlenkou. Byl neznámý v tuto chvíli v této restauraci? Pozoroval mě?

Nemohla jsem se přiznat Davidovi o svých aktivitách s Kráskami noci, ale nenašla jsem ani odvahu přiznat se mu ke vztahu, který jsem udržovala s tím bláznivým poetou, jenž se mi vloudil do nejtajnějších myšlenek. Svým způsobem už vyhrál, protože jsem ho nechala proniknout do svého života.

„Nechtěla jsi dnes zůstat s maminkou?“ zeptal se David.

„Ne… Vůbec ne,“ lhala jsem napůl s plnou pusou.

Rozhodně jsem královna zatajovaných informací… Snažila jsem se neprořeknout se před Maude o tom, že se v mém životě objevil David. Hlavně jsem nechtěla zmínit jeho příjmení, protože jsem se bála, aby se s touto veřejně známou osobností, kterou občas mohla vídat v televizním zpravodajství, nepokoušela okamžitě se seznámit. Stačilo, když věděla jen to, co utišilo její mateřské instinkty. Že galantní a finančně zabezpečený David nahradil Freda, kterého neměla ráda. Uklidnila se a já se vyhnula šoku ze střetu mezi našimi dvěma světy. Věděla jsem však, že je to stejně nevyhnutelné, vzhledem k tomu, jak se vyvíjel vztah s mužem sedícím naproti mně a třímajícím na vidličce sousto humra.

„Máš pravdu, je to skvělé,“ ujistil mě. Zavřel oči, když se labužnicky zakousl do plátku brambory.

… Jak jinak rehabilitovat tak nespravedlivě pomlouvanou zeleninu?

Peníze nebyly všechno. David nepředstavoval jen bankovní účet, dost vysoký na to, abychom si mohli dopřát podobnou večeři každý večer v týdnu, kdybychom chtěli. Měl ještě něco, co mu žádná výhra v loterii nebo úspěšná finanční operace nemohla nikdy přinést: vzdělanost. Byla to jediná ingredience, která vždycky chyběla Fredovým pizzám, nabízeným s takovou láskou a s takovými oběťmi.

Pokračování bylo na úrovni té božské předehry: miska s humrem na římském kmínu, potom humr osmažený na pánvi a jeho šťáva spolu se šampaňským podávaná v ulitě. Zejména při té poslední omáčce jsem přímo chrochtala blahem, když mě na patře lechtaly bublinky šampaňského.

„Já snad umřu," vzdychala jsem rozkoší, zatímco on mi utíral kapičku šťávy, která se mi usadila nad horním rtem, v místě, kde začínaly pihy.

Sdílel moje štěstí, to bylo evidentní. Měl radost, že mě vidí prožívat takovou slast, a sám se nechal opájet chutěmi, jež nám rozkvétaly v ústech. Užíval si pocit nadvlády nade mnou a já byla šťastná, že můžu podněcovat jeho fantazii a snad i jeho smysly pouze svými citlivými a doposud prakticky nedotčenými chuťovými pohárky. Ty jeho už byly sice rozmazlené, ale teď si to se mnou stejně nádherně užíval.

„Vážně… Strašně ráda bych chtěla umět něco takového uvařit."

„Opravdu?"

„Ty ne?"

„Ale ano, ano," vzdychl.

A následoval jeho éterický smích.

Od začátku našeho vztahu jsem měla jen málo příležitostí pochlubit se mu se svým kuchařským uměním, které se omezovalo pouze na to, co mě naučila matka. O jídle platilo totéž jako o všem ostatním. Nechala jsem se prostě unášet tím úžasným vírem, který bez nějakého viditelného úsilí vyvolal a v němž jsem se sama mohla vznášet. Vír možná není to správné slovo. Jsme v Paříži, kde musí začátečník, jako jsem já, volit slova pečlivěji. Vzhledem k tomu, že se víření neustále zrychlovalo, se spíš jednalo o závratně silné tornádo.

David nenápadným gestem zavolal číšníka a něco mu pošeptal.

„Neříkej mi, že ještě objednáváš víno… Už jsem pěkně cinknutá."

„Cinknutá?"

Zopakoval můj výraz a dal se do upřímného a přirozeného smíchu.

„Když budeš používat stejná slova jako tvoje maminka, dej si pozor, abych příště nepozval na večeři ji."

Číšník, který po té krátké výměně slov na okamžik zmizel, se znovu objevil se složeným papírkem v ruce. K mému velkému překvapení mi ho podával a vybízel mě, abych si ho konečně vzala.

„Slečno, tohle vám posílá vrchní kuchař."

„Děkuji," koktala jsem.

Sálem proběhlo mumlání, protože žádný slavný kuchař neprozrazuje svá tajemství hostům, a to tím spíš, že tenhle podnik představoval skutečný chrám gastronomie. Jenomže stačilo, aby David jen naznačil, co si přeje, a vedení se mohlo přetrhnout, aby mohlo porušit všechna pravidla. A to jen proto, aby uspokojili můj rozmar. Zrudla jsem radostí a zároveň rozpaky.

„Teď už se nemůžeš na nic vymlouvat. Hned zítra řeknu Armandovi, aby ti dal k dispozici kuchyň," řekl můj okouzlující král.

Armand byl jeho děvče pro všechno a zároveň výkonný ředitel, díky němuž měl každý den pana Barleta ve všech ohledech pevný řád.

Našpulila jsem rty, protože jsem věděla, že ho to vždycky dojme.

„Riskuješ zklamání."

„Neriskuji nic. Půjdeme?" zeptal se a vstal.

Takový byl David. Zázrak, který sám s genialitou kouzelné lampy stvořil, dokázal v jediném okamžiku zahnat a poryvem větru ho poslat zpátky do světa svých přeludů.

Ke spokojenosti celého personálu nám náš rychlý odchod umožnil vytratit se co nejdiskrétněji, neboť pohledy, které se na nás upíraly, ještě časem zintenzivněly. Bankovka, kterou můj rytíř nedbale nechal ležet na stole, byla víc než výmluvná. Nicméně podnikový řidič, přecházející sem tam v lakovaných polobotkách po asfaltové vozovce před restaurací, se nám nerozběhl vstříc, jak by se dalo očekávat. V ruce nedržel ani lístek, ani klíč od auta, jen lehké vlněné světlomodré sako, které podal Davidovi. Ten ho rozložil a autoritativně mi ho přehodil přes ramena.

„My nepojedeme autem?" zeptala jsem se překvapeně.

Na ulici nebyla po jeho jaguáru ani stopa.

„Ne, trochu se projdeme, jestli ti to nevadí."

Během našich humrových orgií se začalo stmívat a vzduch už byl sice trochu chladnější, ale pořád dostatečně teplý, aby zval k procházkám. David mě vzal kolem pasu, jeho krásná ruka se opřela nad

mým smyslně vyklenutým bokem a vedla mě po rue Fabert směrem k nábřeží. Před námi zářila v zapadajícím slunci zlatá kopule Invalidovny. Nikdy v životě jsem nikoho nenechala, aby řídil můj život, ale s Davidem jsem se teď učila radosti z prostého odevzdání. Připadalo mi, že nic neriskuji, protože všechno dělal s jistotou a nenuceností své společenské třídy, chráněné gigantickým airbagem peněz, známostí a sebedůvěry, která bez velkého úsilí zdolávala všechny překážky.

Líbilo se mi být tak ovládaná a vedená. Ale zase jsem litovala, že je to jen předehra, po níž nenásleduje nic. Že nebude mít žádné další pokračování. Dokonce ani polibek.

Mlčky jsme došli na nábřeží d'Orsay a potom jsme zatočili vpravo na most Alexandra III., což je jeden z nejkrásnějších pařížských mostů. Na podstavcích pouličních lamp tam tančí skupiny tří veselých cherubínů. Říká se tomu *Kolo lásky*. Když jsme po elegantním, kamenném a ocelovém mostě, otevřeném u příležitosti světové výstavy v roce 1900, přešli na pravý břeh, sestoupili jsme po několika schodech k říčnímu přístavišti.

„Víš," poznamenala jsem ironicky, „jsem možná jen skromná holka z předměstí, ale výletní lodí jsem už jela."

Místo odpovědi mi ukázal na hausbót zakotvený o kus dál, jehož tmavozelené boky zářily novým lakem. Na palubě byl postavený malý baldachýn, pod nímž v lehkém větru tančila světla několika svíček. Nebyl to člun pro turisty. Na úzkém pontonovém můstku nás přivítal hlubokou úklonou majordomus v uniformě a bílých rukavicích.

„Slečno, pane Barlete…"

„Dobrý večer," zašeptala jsem s větším úžasem, než jaký jsem na sobě chtěla dát znát.

Sotva jsme vkročili na můstek, ozvaly se zpod baldachýnu první tóny Vivaldiho houslového koncertu. Zaváhala jsem. Mám se dát do smíchu, nebo omdlít před lavinou barvotiskové romantiky, což se ode mě evidentně očekávalo? Ani výrobci živých květů na sladkosti by sladší klišé nevymysleli.

David mé myšlenky uhodl a řekl: „Bílý kůň dostal rýmu a prosí tě o prominutí, dnes nepřijede."

„Hmm…" odpověděla jsem s předstíraným zklamáním. „Tak řekni inspektorovi zdravotní pojišťovny, ať mu zkontroluje nemocenskou…"

„Určitě na to nezapomenu," řekl v dobrém rozmaru. „Ale jestli dovolíš…"

Sluha odtáhl závěs a za ním stál jednoduše prostřený kulatý stůl. Bílý ubrus, dvě zahradní židle stejné barvy jako loď, dvě svíčky, dvě štíhlé skleničky a jedna lahev šampaňského. Teprve v tu chvíli jsem si všimla, že baldachýn nemá střechu a že se nad našimi hlavami klene jarní obloha posetá hvězdami.

„Upozorňuji tě předem, že do sebe dostanu jen pár bublinek."

„To je škoda. Měl jsem v plánu tě opít."

„Ach, a nic jiného?" zakňourala jsem skutečně dvojsmyslně.

Po těch slovech mi stiskl ruku a roztržitě mi ji pohladil, jako kdyby leštil oblázek. Byl to pohyb, při němž hlazený objekt dává víc než ruka, která ho hladí.

Člun nepozorovaně odrazil od břehu, zavrčení motoru rozezněl o naše skleničky a do zvuku houslí se ozvalo křišťálově čisté cink-

nutí. Než David stačil otevřít šampaňské, propluli jsme kolem náměstí Concorde, budovy Národního shromáždění, zkrášlené nočním osvětlením, a vzápětí jsme už míjeli prosklené oblouky Musée d'Orsay, také osvětlené reflektory v průčelí.

Celý život mi podobné romantické obrázky lezly na nervy. Mohla jsem dál klidně hrát roli malé intelektuálky, ohrnující nad vším nos… David nebyl hloupý a já taky ne. Kdo může tvrdit, že pohled na takovou nádheru ze soukromého člunu ho nechá klidným? Kdo jsem, abych pohrdala milionem žen snících o tom, že budou jednou na mém místě?

Kapitulaci jsem potvrdila nejdřív povzdechem a pak úsměvem. Jeho okouzlující chování si zasluhovalo aspoň to.

„Přiťukneme si?" zeptala jsem se a nadzvedla skleničku.

„Počkej…"

Vždycky si byl sám sebou velmi jistý, ale náhle jako by zaváhal, jestli si se mnou má přiťuknout. Pohledem sjel k ubíhajícím okolním břehům připomínajícím barvotiskovou pohlednici, jako kdyby zoufale hledal nějakou oporu.

„Teď budeme potřebovat na přiťuknutí hodinu?" dobírala jsem si ho, ačkoliv mě změna jeho chování nijak nerozladila.

„Ne, samozřejmě, že ne… Řekněme, že bych uvítal prostředí…"

Hledal to správné slovo.

„… trochu vhodnější."

Mně naopak prostředí připadalo víc než vhodné. Člun doplul až k Pont des arts, k elegantní lávce pro pěší, která se pro Pařížany stala oblíbeným místem romantických schůzek. I od řeky byla vidět spousta visacích zámků, které zamilovaní věšeli na mříže zábradlí

a přitom věřili, že spolu zůstanou navěky. Taková záruka věrnosti a věčnosti jistě vyvolávala úsměv na tváři jejich sousedů z nábřeží Conti, nesmrtelných a mumifikovaných pod kupolí Francouzské akademie.

„Myslím, že ne všichni sdílejí tvůj názor."

Když jsme proplouvali pod kovovým obloukem, pozdravila nás salva nadšeného volání a obdivných výkřiků. Ano, takové scény se odehrávají jen ve filmech a jen někteří lidé jsou natolik bohatí, že je mohou prožívat i ve skutečnosti. Dnes večer jsem patřila mezi ně.

Pomiloval se tady narychlo některý z těch párů, schovaný před zvědavými pohledy jen za stromem nebo za sloupem pouliční lampy?

Jedna přítelkyně mi vyprávěla, že se kdysi na internetu zúčastnila neoficiální milenecké soutěže. Spočívala v tom, že se lidé předháněli, na jakém nejotevřenějším nebo nejpřekvapivějším místě se dokážou pomilovat. Jeden její kamarád, který se té hry zúčastnil, si ji jednou vzal v podzemním parkovišti v Centre Pompidou, jednou v křoví v dolní části Champ-Élysées a jejich mistrovským kouskem bylo, když se pomilovali na zadním sedadle autobusu plného turistů, které tak fascinoval pohled na ozářené město po setmění, že si jich vůbec nevšimli.

(Rukopisná anonymní poznámka z 5. 6. 2009. Sophia?)

Po naší levici se objevila zelená špička ostrova L'île de la Cité s jezdeckou sochou Jindřicha IV., ale David dál setrvával ve zvláštním mlčení.

„Annabelle, já…" koktal a ve tváři, obvykle tak rozzářené, měl výraz, který jsem u něj neznala.

Ach, člověk musí být opravdu uprostřed událostí, aby zůstal hluchý a slepý ke všemu, co zvenčí každý vidí už dávno.

„Ano?“

„Víš, vždycky se říká, že podobné návrhy nepadají z nebe…“

„O čem to mluvíš?“

Určitě jsem se v té chvíli podobala jedné z těch kamenných divadelních masek, které zdobí čelní stěnu Pont Neuf, oněm malým a neurčitým chrličům, jejichž výrazy váhaly mezi hrůzou a rozkoší, radostí nebo strachem. Úplně fyzicky jsem cítila, jak nás voda vtahuje pod oblouk, pod nímž jsme proplouvali a jak letíme kupředu a pravděpodobně taky vstříc tomu, co mi chtěl David říct. Najednou mi připadalo, že plujeme mnohem rychleji.

Co mi chce oznámit? Znovu jsem se zachvěla, jenomže tentokrát strachem a já to nedokázala skrýt. David okamžitě vyskočil, přitáhl mi sako kolem ramen a vtiskl mi horký polibek na zátylek, hladovějící po pohlazení.

„Ještě z toho budeš mít smrt…“

„Tomu bych se radši vyhnula,“ odpověděla jsem bez přemýšlení ostrým ironickým tónem, který mi byl vlastní.

Přesně v tu chvíli ztratilo rameno Seiny, kterým jsme proplouvali, část ze svého půvabu a proměnilo se v úzký kanál bez jediného stromu na nábřeží. Ten pocit ještě podtrhoval stín budovy stojící v čísle 36 na nábřeží des Orfèvres, v níž sídlí slavná soudní policie. Zakalená voda, plná malých vírů, tady byla ještě temnější. Chce můj pronásledovatel, abychom mezi těmito zdmi ztroskotali?

Za katedrálou Notre Dame, jejíž dvě věže se objevily po mé levici, se pohled konečně osvobodil a začal být veselejší. V tu chvíli se ale nad námi, přímo nad naším stolem ozvalo bzučení nějakého obrovského hmyzu. Místo aby můj partner udělal nějaký reflexivní obranný pohyb, na tváři se mu naopak objevil úsměv, v němž jsem zcela jasně rozeznala úlevu.

„Co to je…?“

Zvedla jsem oči a spatřila jsem jakýsi černý oválný stroj velikosti snídaňového tácu, vybavený čtyřmi malými vrtulemi. Zastavil se těsně nad naší lodí… Nad našimi hlavami. Dron! Bezpilotní model letadla!

Vyvolal tak silný vzdušný vír, že rackové, kteří sem přilétali až od moře a svobodně tu poletovali a skřehotali, se teď s hrůzou rozlétli. Kdo ten stroj řídí? Pomalu sestupoval k nám, řízený s extrémní přesností. Když se ocitl asi metr nad stolem, kovové kleštičky umístěné uprostřed plastikového trupu se se suchým cvaknutím otevřely, vypadla z nich krabička ovázaná mašlí a s dutým zvukem dopadla zlehka na ubrus.

„Říká se, že takové věci nepadají z nebe,“ opakoval David. „Ale já si přál, aby to v tvém případě šlo. Aby to spadlo opravdu z nebe.“

Chvíli jsem na krabičku němě zírala. Pak jsem uposlechla příkaz jeho očí a vzala jsem ji do ruky. Stále jsem nevěřícně mlčela. To, jak se objevila na palubě, překračovalo všechna klišé, všechny sny princezny, které jsem i přes veškeré ambice posuzovala shovívavě.

„No tak, Elle…“ zavrkal tím nenapodobitelným tónem, který jako by vycházel přímo z filmů Christiana-Jaqua nebo Marcela Carného. „Otevři ji.“

Takže tohle přede mnou skrýval už celé týdny?

Jak změřit nepostižitelné zákony našich nejhlubších tajemství? Podle výrazu překvapení, jenž se objeví na tváři člověka, který je odhaluje. Nebylo o tom žádných pochyb. Musela jsem v tu chvíli vypadat směšně.

Strhla jsem pozlacený papír a otevřela sametem vyložené pouzdro. Byl v něm prsten. Instinktivně jsem ho odhadla na růžové zlato a diamanty. Byl to nejnádhernější šperk, jaký jsem až do této chvíle viděla nebo se k němu vůbec přiblížila. Křehká rovnováha mezi střízlivým zpracováním a velikostí a mezi extrémní dokonalostí použitého materiálu. Anebo ještě lépe. Na první pohled dýchala z každého jeho odrazu a z každé fasety historie. Tento prsten nepocházel z žádné výkladní skříně klenotníka. Měl paměť.

„Patřil mé matce Hortense," řekl David vážně. „A před ní mé babičce. Když budeš chtít, staneš se třetí generací žen v naší rodině, která bude tento snubní prsten nosit. Nechal jsem ho upravit na tvoji velikost."

Rodina. Snubní prsten. Svatba? Můj mozek přestal fungovat a reagoval jen na klíčová slova, jež narážela zevnitř na mou lebku v neskutečném baletu, v němž nebylo nic zábavného. Ve spáncích mi bušilo. Měla jsem iracionální pocit, že mi pihy na tváři začaly blikat jako výstražná světla.

„Snubní prsten?"

Tvářila jsem se, že naprosto nechápu.

„Snubní a zásnubní zároveň. Teď si ho navlékneš a sundáš ho až v den D, abych ho mohl nasadit na prst novomanželce. To je rodinná tradice."

Aby lépe ilustroval svá slova, sundal prsten z drážky, která ho přidržovala, a začal mi ho navlékat na prsteníček levé ruky.

„Počkej… Ne!“

Prudce jsem stáhla ruku a okamžitě jsem si uvědomila, jak urážlivě to vypadá. Přesto to byl on, kdo se začal omlouvat.

„Promiň… Jsem jako obvykle příliš hrrr.“

Zvědavci, shlukující kolem katedrály, si brzy všimli naší nejistoty, začali nás pozorovat a někteří se teď roztleskali. Naše říční idyla pro ně v programu zájezdu do romantické Paříže představovala nečekaný bonus.

Navzdory všemu očekávání na mě nevhodnost celé situace zapůsobila tak, že jsem vyprskla smíchy.

„Připadá ti to směšné?“

„Ne! Vůbec ne!“

Zoufale jsem potlačovala smích, abych mu neublížila.

„Je to jen tak…“

Nečekané. Obrovské. Překvapivé. Fantastické. A přesto trochu kýčovité. Vůbec jsem nedokázala odhadnout, jaký pocit ve mně převládá, cítila jsem jen obrovskou vděčnost. Naplňovala mě jako horká koule štěstí. Jistoty, že můj život s Davidem bude od nynějška klidnou, mírumilovnou a romantickou řekou, stejnou, po jaké jsme nyní pluli.

Paní Annabelle Barletová. Já, holka z Nanterre, trmácející se předměstskými vlaky.

„Nemusíš mi odpovídat hned. Dej si načas.“

„Ano… Chci říct, děkuji ti za důvěru,“ odpověděla jsem suše.

Vůbec bych nedokázala říct proč, ale něco v této absolutně dokonalé chvíli bylo špatně. Zaslechla jsem nějaký falešný tón. Majordomus, jenž se až doteď držel v ústraní, přistoupil a dolil nám skleničky, z nichž jsme sotva upili.

Stoupající a vířící bublinky mi připomněly jiné šampaňské. To, které jsem pila včera večer. S mužem, jenž měl být, jak jsem se rozhodla, mým posledním klientem. Tato vzpomínka přivolala další. Skrz opar, který jsem schválně udržovala už několik týdnů, jsem si připomněla okolnosti svého setkání s Davidem. Tajemství, na které jsem chtěla sama zapomenout.

A co když François Marchadeau, dávný přítel mého budoucího manžela, parťák, s nímž David chodil dvakrát týdně na tenis, a muž, s nímž jsem sdílela tajemství onoho večera, kdy David vstoupil do mého života… Co když François začne mluvit? Krásky noci, výběr podle katalogu… pokoj v Hotelu des Charmes.

„Domluvme se," dodal David, jenž o mých nočních aktivitách neměl ani potuchy. „Nespěchám na tebe. Ale neodkládej to… Už jsem naplánoval datum… Brzy."

Co se skrývalo za jeho zářivým nevinným úsměvem, tak vzdáleným od mé podlosti? Jaký vedlejší význam mi unikal?

„Co myslíš tím brzy?" zeptala jsem se ho chladně, ale on byl natolik taktní, že to přešel.

„Osmnáctého června."

Den mých narozenin. Mých třiadvacátých narozenin.

Slečno Annabelle Lorandová, berete si zde přítomného pana Davida Barleta a slibujete, že s ním strávíte celý život, místo abyste si svobodně užívala života?

„Ale to je skoro zítra!“ zvolala jsem schválně přehnaně.

„Já vím, ale tím se nemusíš trápit. Když budeš souhlasit, uděláme to *u nás.*“

„V paláci Duchesnoisových?“

„Ano. Armand se o všechno postará. Stačí, když mu dáš seznam hostů. A samozřejmě podepíšeš pár dokumentů.“

Už jsem dál nemohla odporovat. Představa „nejkrásnějšího dne“ mého života byla definitivní rána mečem, poslední mistrovský tah skvělého vyjednavače Davida. Co odpovědět jiného než…

„Ano.“

Ale navzdory úsměvu se někde hluboko ve mně, v místech, jichž si normálně nevšímáme a nevnímáme je, někde v mém břiše otevřela propast. Strašné zadunění vyvolalo bolestnou vlnu, která mi projela celým tělem a postupně vystřelovala do všech mých orgánů, do všech mých údů.

Byl to strach? Štěstí?

David vyskočil, oběhl stůl, naklonil se ke mně a dal mi ten nejněžnější polibek, jaký kdy mé rty přijaly. Nebyl vášnivý, což potvrdil fakt, že jsem mezi stehny neucítila žádné zachvění. Ale podobné pocity někdy musí projít dlouhou a mučivou cestou. Snažila jsem se sama sebe přesvědčit, že se jich nakonec dočkám.

Třesoucím se hlasem, který se vůbec nepodobal hlasu šéfa a svůdníka, jehož fotku jsem před několika týdny obdivovala v novinách, se mě s úpěnlivou prosbou v očích zeptal:

„Ano… Ano?

7.

Ano.

Stačí jedno jediné slovo a žena se odevzdá. Někdy ví, jindy tuší. Ale nejčastěji neví, jestli se těmito třemi písmeny odevzdává na několik minut, nebo na dlouho, na celý život. Jestli odevzdává jen kousek svého času a těla, nebo celou duši. Vyslyší momentální touhu nebo pud. Ale kdo zná své budoucí touhy? Ví někdo předem, kolik „možná" a někdy také kolik „ne" může následovat po jediném „ano", byť vysloveném naprosto upřímně?

Nezažila jsem v životě moc orgasmů. Tak několik desítek, víc ne. Ale jednoho detailu si všimnu pokaždé. Patřím k ženám, které v onen osudový okamžik křičí „ne", a nikoliv „ano". Vím, že některé ženy křičí „panebože", jiné „ještě" a některé prostě jen volají jméno svého milence. Co to o nich prozrazuje? Proč jsem „panenka, opakující ne, ne, ne, ne, ne"? Vůbec nevím. Nejsem si jistá, že chci vědět, co to o mně vypovídá.

(*Anonymní rukopisná poznámka z 6. 6. 2009. Jak tohle o mně může vědět???*)

Řekla jsem tedy *ano* třikrát, jako kdybych chtěla popsat křivku svého vlastního osudu, a v noci jsem se znovu ocitla v Da-

vidově pokoji v jeho soukromém paláci v rue Tour-des-Dames. V čísle tři.

„Pojď!“

Zavedl mě do moderně zařízené ložnice, v níž co se týče tapisérií a výběru barev zkušený bytový architekt respektoval romantického ducha, takže celek vypadal kýčovitě, protože ostatní zařízení bylo ultramoderní, s čistými a rovnými liniemi.

Jakmile jsme překročili práh, David se ke mně přitiskl zezadu, nosem se mi zavrtal do krku a jeho pohlaví narostlo do velkých rozměrů a přitisklo se mi k zadku. Líbila se mi jeho spontánnost. Panovačná strohost. Líbilo se mi, že si mě bral bez předehry, bez dlouhých diskuzí a hlavně bez mého svolení.

„Svlékni je.“

Kalhotky, samozřejmě. Pod jemnou vrstvou černých šatů vystupovaly jejich lemy. Snažila jsem se, ale nešlo mi to tak rychle, jak chtěl. Strčil mi ruce pod zadek, uchopil krajku v rozkroku a škubl s ní s očividným úmyslem kalhotky roztrhnout.

„Au!“ vykřikla jsem a na kůži boků mi zůstal rudý proužek.

Kalhotky nepovolily. Muži, který si nenechal nic nebo skoro nic uniknout, jsem symbolicky odolávala.

„Promiň, promiň…“ šeptl mi do ucha, spíš udýchaný a zklamaný, než skutečně s lítostí.

„To nic…“

Po těch slovech jsem se jednou rukou opřela o kovovou šatní skříň, druhou jsem natáhla za sebe a odhrnula jsem bavlněnou krajku, která se mi zařezávala mezi nedočkavě naběhlé stydké pysky a představovala poslední překážku jeho touhy.

Dotkl se mého pohlaví ukazováčkem. Nebyla jsem tak mokrá, jak jsem si představovala, ani jak on doufal. Nepatřím k ženám, které tečou při prvním polibku. Moje šťáva začíná téct až po něžné předehře. Moje tělo je dieselový motor a moje smysly se zahřívají velmi pomalu. Muž to musí vědět. David to věděl.

Ten večer zřejmě doufal, že šampaňské a oficiální žádost o ruku ve mně spustí vodopád a já budu připravená ho přijmout okamžitě. Místo vodopádu však nahmatal jen rosu, perlící se mezi mými pootevřenými stydkými pysky.

„Elle…" šeptal mi do zátylku.

Jeho prst si přesto mezi pysky našel cestičku a ty se mu otevřely dokořán. Jakmile byl ve mně, začal prstem kroužit. Byl to ale příliš široký pohyb, než aby byl skutečně vzrušující, a navíc nedosahoval až do mořských hlubin, které některé z nás v sobě skrývají jako poklad, jako svou vlastní specifickou hlubinu.

Takhle mě nenastartuje.

Ne, Davide, takhle mě nenastartuješ. A nepotřebuji k tomu ani slyšet vnitřní hlas, aby to potvrdil.

Jako kdyby ho také zaslechl, rychlým pohybem otevřel poklopec a vyndal svůj úd, jehož délku a jemné ochlupení, které při kouření zvláštně vonělo, jsem už znala, a bez varování ho zavedl do mé vzdorovité vaginy. Nebylo to pro ni nic výjimečného, ale jeho tělem nicméně projela vděčná křeč. Potřeboval mít výsady milujícího muže. Jeho pohyb tam a zpátky byl trochu nepřirozený, zkomplikovaný ještě krkolomným úhlem, v němž úd ohýbal, ale potom konečně pokrčil kolena a podařilo se mu naše pohlaví uspokojivě vyrovnat. Sophia by řvala, kdyby slyšela, jak pro

ni tak posvátnou věc redukuji na prostorovou geometrii. Abych byla upřímná, to, jak se ve mně teď pohyboval, pro mě už tak nepříjemné nebylo. Málem jsem se oddala vlně, která sice nebyla elektrická, ale vyvolávala ve mně pocit tepla, jenomže on náhle přestal.

„Co se děje?" vzdychla jsem.

„Nic… Ale když budu takhle pokračovat, budu moc rychle."

Udusila jsem v hrdle slovo „už?" a snažila jsem se ho naopak povzbudit.

„Dobře… Dobře, miláčku, počkáme."

Občas jsem slýchala, jak si přítelkyně stěžují na některé milence, že jsou příliš vytrvalí, ačkoliv moc jich rozhodně nebylo. „Pálila mě ještě dva dny potom." Takoví muži určitě existují. Ale já jsem spíš znala standardní model „tři přiražení a dost", nebo ještě častěji muže dodržující desetiminutovku schválenou odbory. Aspoň jednou bych ráda zažila, co znamená být naplněná dlouho, až po okraj, až do okamžiku, kdy zapomenu na svou vaginu a budu cítit jen jejího okupanta. Je to opravdu tak bolestivé? Není to jen pocit plnosti, nebo dokonce síly, když člověk probudí dlouhotrvající touhu? Byl by nějaký muž schopný ve mně zůstat třeba celé hodiny bez pohybu, ale s erekcí?

(Anonymní rukopisná poznámka z 6. 6. 2009.)

Byla jsem trochu omámená a tiskla jsem svůj oblý zadek do jeho dlaní v poloze, která neměla daleko ke karikatuře – ačkoliv jsem to byla teď já, kdo ovládal jeho rozkoš –, ale poprvé jsem ho začala

vnímat jako součást milostného aktu. Aniž bych si to vlastně uvědomovala. Nevím, jestli on cítil to samé, ale zřejmě to považoval za pobídku, protože se zase začal pomaličku pohybovat a v jeho pohybech se objevil nový žár. Ne, neměla bych říkat nový, protože až doteď takový rytmus nikdy nezvolil a netoužil mi vrazit úd tak hluboko.

A přesně ve chvíli, kdy začal bušit do té horké a sametové hlubiny, ucítila jsem v břiše lehké chvění. Ještě to nebyla křeč. Ještě jsem měla daleko k orgasmu, ale už jsem byla ve stadiu, kdy se celé tělo vaří a sténá rozkoší, o níž jsem si začínala myslet, že už ji nikdy neucítím.

„Líbí se ti to takhle?"

„Ano…" zasténala jsem a vědomě jsem do svého hlasu vložila smyslnost. „Pokračuj."

Znají to všechny ženy, a znám to dokonce i já. Pokud se nejedná o simulování závěrečného orgasmu, ale předstírání se omezí jen přeháněním reakcí našich erotogenních zón a efektu mužova laskání, pak na tom není nic, co by zasluhovalo odsouzení. Naopak, podporujeme tím úsilí našeho partnera a necháváme se ukolébat nadějí, často bohatě odměněnou, že si bude počínat ještě lépe a dovede nás tam, kam chceme dojít oba. Je to turbomotor našich rozkoší, často líných a vzdorovitých.

Takže když se chystal ze mě odejít, přidržela jsem si ho za zadek a přinutila, aby do mě pomaličku a postupně pronikl co nejhlouběji. Mohla jsem předpokládat, že se se mnou bude chtít o své pocity podělit.

„Ty taky… Ty taky budeš?"

Ne. Možná jsem neovládala erotické umění jako Sophia, ale nade vše jsem milovala ten okamžik nejistoty, kdy se špička údu dotkne mých mokrých stydkých pysků, polechtá je nervózním zachvěním, potom zpomalí a váhavě, takřka ostýchavě si začne hledat cestu dovnitř, než se konečně ponoří do nejtajnějších záhybů růžového otvoru, do neodolatelného neznáma, které muže tolik fascinuje.

Jako kdyby chtělo moje pohlaví Davida odměnit za úsilí, zaplavilo jeho úd šťávou a pohltilo ho do mokrých hlubin. Samozřejmě zrychlil pohyby a začal přidušeně a trochu směšně sténat, což obvykle signalizovalo blížící se výstřik.

Spali jsme spolu už tři měsíce a nakonec jsme absolvovali i krevní test, který jsme podstoupili v luxusní laboratoři v rue Saint-Lazare, takže už jsme nemuseli používat kondom. To, co každý pár obvykle považuje za dobrou zprávu, a dokonce za rozhodující etapu ve vývoji vztahu, bylo pro mě znamením, že…

„Ach ne!!! Ne!“

… soulož bude od této chvíle bohužel ještě kratší.

Je obecně známo, že přímý kontakt pohlaví znásobuje pocity a urychluje mužovo vyvrcholení (v jakém článku jsem tohle, proboha, četla? Bůhví).

Začal do mě dlouze, horce a pravidelně stříkat. Jednou rukou mi svíral vlasy jako námořník lano v bouři. Potom mě pustil, klesl na má záda a křečovitě mi rukama svíral hruď. Chvíli tak zůstal, než mě konečně zvedl a odnesl do neuvěřitelně široké postele, která se takřka ani nezachvěla, když jsme se spolu zhroutili mezi hedvábná prostěradla.

Zavřela jsem oči a nechala se ovívat pravidelným Davidovým dechem, stejně malátná jako on, i když z úplně jiných důvodů. Snažila jsem se zachytit nějaký projev svého těla, ale marně. Kromě vnitřností, v nichž to po všech těch dobrotách, které jsme toho večera vypili a snědli, vesele kručelo, zbytek mého těla mlčel.

Když jsem pootevřela oči, spatřila jsem spícího Davida schouleného pod peřinou a oblečeného v pyžamu stejné perleťové barvy jako naše prostěradla. Sotva jsem dokázala uvěřit, že jsme se před chvílí milovali. Jak dlouho jsem spala?

Moje překvapení bylo o to větší, když jsem zjistila, že i já jsem oblečená v nějaké noční košili, kterou jsem neznala a již pro mě určitě musel koupit. Mohla jsem se sice smířit s tím, že mě v polospánku oblékl, ale vůbec jsem si neuměla představit, že by mi mohl bez mého souhlasu umýt intimní partie. Sáhla jsem si do rozkroku a zjistila, že mám pohlaví suché a čisté jako právě napudrované miminko.

Zvedla jsem se, opřela jsem si hlavu o bílé kožené čelo postele a zahleděla se na dvě hromádky pečlivě srovnaných šatů a na skříň, o kterou jsem se předtím opírala. Utřel ji? V místnosti nic neprozrazovalo předchozí výbuch vášně. Nevznášela se tu žádná vůně sexu.

„Co se děje?“

Při zvuku jeho ospalého hlasu, který se ozval do ticha, jsem sebou trhla. Autoritativně jsem zašeptala:

„Nic, všechno je v pořádku. Spi.“

Nenechal se prosit, což byl důkaz, že se vytrhl z hlubokého spánku. Můj spánek byl naopak definitivně pryč. Vstala jsem, obula si

marokénové pantofle, které pro mě připravil k posteli, a sešla jsem do přízemí.

V hlavní hale s neuvěřitelně vysokým stropem a s nádherným, dvoukřídlým schodištěm jsem spatřila něčí šedivou hlavu. Musel to být určitě Armand, odjakživa majordomus Davida Barleta a předtím i majordomus jeho rodičů, Andrého a Hortense.

„Vy nespíte, slečno?"

„Vy evidentně taky ne."

Roztržitě otíral prach z obrovských přesýpacích hodin stojících na podstavci z mahagonového dřeva, vysokém a širokém jako ramena ragbyového hráče. Byla to poslední Davidova akvizice. Vášnivě navštěvoval prodejny starožitností a aukční síně v sousedství.

„Ach, víte, v mém věku… Spánek je vrtkavý. A pak, v tomhle domě je pořád co na práci."

Řekl to bez hořkosti a bez výčitky. Vypadal přívětivě a laskavě. Svým způsobem se podobně jako jeho zaměstnavatel – nebo mám snad říkat pán? – podobal jednomu herci, tentokrát Angličanovi Michaelu Cainovi. Tato podobnost mě napadla hned, jak mi otevřel prosklené vstupní dveře paláce Duchesnoisových. Už tak jsem byla oslněná nádherou domu, a zejména překvapující obloukovou fasádou, ale když se přede mnou Armand objevil jako nádherná směs vznešenosti a flegmatismu, zůstala jsem zírat s otevřenou pusou. Prožívala jsem pohádku a Armand do ní dokonale zapadal.

„Neprobudily vás práce na vedlejším domě?"

Před několika dny mě majordomus informoval, že v sousedním paláci slečny Marsové už několik měsíců probíhají restaurátorské práce. Jeho majitel se rozhodl realizovat ambiciózní projekt a pře-

stavět palác do původní podoby. Práce se podobaly stavbě pyramidy, která nikdy nedojde konce.

„V tuhle hodinu přece jen ne," odpověděl shovívavě.

„Už si přesně nevzpomínám, Armande… Tenhle palác patřil Davidově matce, nebo otci?"

Pravda je, že můj snoubenec o tomto tématu zarytě mlčel a ostentativně se vyhýbal všem mým otázkám na rodiče, kteří asi ve čtyřiceti zemřeli.

„Patřil madam Hortense," odpověděl tiše, jako kdyby se bál, že nás při rozhovoru někdo přistihne. „Pocházela z přímé linie slečny Duchesnoisové."

„To po ní je tenhle palác pojmenovaný? Myslím, že se v té době nestávalo často, aby nějaká žena měla svůj vlastní soukromý palác…"

„Máte pravdu, jenomže Catherine-Josephine Duchesnoisová nebyla obyčejná žena. V období prvního císařství patřila mezi největší francouzské tragédky. A byla velkou rivalkou slečny George z Comédie-Française."

Výlet do historie si přímo vychutnával.

Zahrála jsem si na naprostého nevzdělance.

„Slečna George?"

„Georgina!" vykřikl tónem, kterým mi dával jasně najevo, že přece není třeba nic vysvětlovat. „Jedna z nejvášnivějších Napoleonových milenek."

Takže dům plný žen a vášní. A teď jsem vstoupila do jeho historie já, malá Annabelle z Nanterre. Představovala jsem si okázalé plesy, které se musely konat tady, na těch černobílých šachovnico-

vých dlaždicích a v přilehlém sále, který David s nábožnou věrností také nechal zrestaurovat. Ze snění mě náhle vyrušil štěkot.

Přiběhli dva mopslíci, začali se mi plést pod nohama a vysílat ke mně inkvizitorské pohledy. Jejich kulatá očka, připomínající kuličky, jako by říkala: „Zase ty!"

„Sinusi! Kosinusi!" okřikl je majordomus. „Ticho! Pán ještě spí."

„Teď jsem si vzpomněla, Armande. Říkal vám David o Félicité?"

„O vaší kočce?"

Neřekl to zle, ale s jistým pohrdáním. Ale musela jsem s ním o tom promluvit. Brzy tady budeme obě a nebude to jen na několik bezesných nocí. K cestovní tašce, kterou jsem si sem občas přivezla, se připojí i další zavazadla. Co se týče Félicité, maminka trvala na tom, že musí jít se mnou. „Vem si ji, vem si ji, je to *tvoje* kočka… A navíc, já už nemám sílu se o ni starat. Nakonec jí zapomenu dávat žrádlo, chudince."

„Ano, počítal jsem se vším. Miska, pelíšek…"

„Ne, já jsem se spíš chtěla zeptat… Jak se srovná s těmihle dvěma?"

Ukázala jsem na dvě šedobéžové chlupaté koule, které se točily kolem a vyžadovaly ranní procházku.

„Ach… Nebojte se. Jsou to hodní chlapci, že?"

Láskyplně poplácal oba mopsly po hřbetech.

„Další samička se tady mezi všemi samci ztratí," dodal škodolibě.

„To určitě," přisvědčila jsem a naznačila jsem, že se chci vrátit nahoru. „A děkuji za všechno, Armande."

„Není zač, slečno."

Už jsem vyšla několik schodů, když na mě zavolal:

„Ach, slečno…“

„Ano?“

„David mi neupřesnil…“

Říkal mu David, nikoliv pan David, nebo prostě a jednoduše pán. Taková familiárnost ale nic neměnila na tom, jaký respekt k Davidovi očividně cítil.

„Bude vaše paní matka po svatbě bydlet s námi?“

Davidova nabídka, ať byla jakkoliv velkorysá, se maminky netýkala. Ta by si stejně nedokázala představit, že by žila jinde než v Nanterre. Nemohla by opustit svou nejlepší a jedinou kamarádku, svou sousedku, paní Chappuisovou, nemohla by se zříct svých návyků, všeho, na co byla ve své nádražní čtvrti zvyklá, a to tím spíš, v jakém zdravotním stavu byla. Stejně se bude muset sama o sebe postarat, bude si muset chodit nakupovat do pekárny nebo do lékárny a jezdit autobusem 167 do nemocnice Maxe Fourestiera.

„Ne, teď ne, ale díky, že jste se zeptal.“

Zdvořile přikývl.

Už tak jsem si vyčítala, že ji tam nechám samotnou a že ji připravím o Félicité. Těžko jsem se vyrovnávala s jejím odmítnutím. Nedokázala jsem si však představit, jakým způsobem bychom mohli její život naroubovat na život mého budoucího manžela. Odmítnutí mi připadalo nevyhnutelné, protože na tento strom se žádný výhonek naroubovat jednoduše nedal. Společenská propast mezi těmito dvěma světy mi připadala strašně hluboká. David mě sice miloval, ale s mou matkou a jejími zvyky by se nikdy úplně nesmířil. A navzdory vztahu, jaký jsme mezi sebou měly, matka by nikdy

nesnesla pomyšlení, že bych ji přivedla do tohoto světa peněz, moci a pozlátka.

„Kdy odjede?“

Souhlasila jsem ale s Davidovou nabídku, že bude kompletně financovat maminčinu léčebnou cestu do Los Angeles. Ačkoliv se s maminkou nikdy nesetkal, nabídl se, že za ni zaplatí okamžitě v hotovosti pětadvacet tisíc eur.

„Myslím, že asi za měsíc. Čekáme na potvrzení kliniky.“

„Dobře,“ přisvědčil Armand soucitně.

„Nesmím zapomenout vám dát seznam mých hostů.“

„Nedělejte si starosti, to nepospíchá. David mě vždycky na všechno upozorní včas.“

„Dobře…“

„Dobrou noc, slečno.“

„Dobrou noc, Armande.“

Dopřála jsem si pár hodin spánku, během nichž jsem podvědomě cítila, jak mě drtí tíha všech těchto starostí. Když jsem se probudila, David byl už dávno pryč, protože ho už za úsvitu volaly pracovní povinnosti. Armand šel zřejmě se psy na procházku a ve starém domě, vykoupaném v ranním světle, panoval až neskutečný klid. Běhat po místnostech v županu a na bosých chodidlech cítit studené dlaždice bylo pro mě znovu a znovu opakované štěstí. V hale se leskly obrovské hodiny. Armand odvedl v noci opravdu skvělou práci.

Okamžitě jsem si všimla, že je pravděpodobně na Davidovu žádost otočil. S prvním zrnkem padajícím dolů začaly odečítat čas. Už tam

byla malá hromádka písku. Kolik minut nebo hodin představovala? A kolik ještě zbývalo, než bude horní baňka zase úplně prázdná?

V odrazu ve skle jsem si všimla, že jsou tam odshora dolů vyryté nějaké nápisy. Byly to číslice od jedné do patnácti. Minuty, hodiny… dny? Podle toho, jak pomalu se písek sypal, jsem usoudila, že se asi jedná o poslední možnost. Patnáct dní. Dva týdny. Zrníčko za zrníčkem až do naší svatby. Nad důmyslností a citlivostí přístroje jsem se široce usmála. Nebyla jsem holka, kterou lze opít romantickými gesty, ale tohle byla skutečně krásná pozornost.

Přesně v tu chvíli padl můj zrak na poličku z ebenového dřeva, na niž Armand obvykle odkládal Davidovu soukromou poštu. Spatřila jsem tam stříbrnou obálku, v jakých se posílají svatební oznámení. Položil ji majordomus nahoru schválně, abych si jí všimla? Nebyla na ní adresa a já chvilku váhala, jestli ji mám otevřít. V této souvislosti jsem si uvědomila, že s Davidem žiju už prakticky tři měsíce, ale nikdy jsem neviděla jeho rukopis. Posílal mi esemesky a maily, ale nikdy jsem od něj nedostala žádný dopis. V souvislosti s mým zápisníkem to byla podezřelá indicie. Ale ne, to není možné, on ne!

Už jsem to nevydržela, se sevřeným hrdlem jsem podlehla pokušení, otevřela jsem obálku a vyndala z ní nadvakrát složený lístek. Byla to perforovaná stránka, stejná jako ty, které jsem dostávala už týdny… Ale byla první, která přišla na tuhle adresu. Můj šílenec mě tedy pronásledoval až sem.

Slova, která jsem důvěrně znala, ale která jsem slyšela za jiných okolností. Byla tak důvěrně známá, že se se mnou místnost několikrát zatočila:

Takhle vás nikdy nenastartuje.

8.

5. června 2009

Nenastartuje „vás“. Proč by mi David vykal? A přesto mě v ten okamžik napadla jediná strašná myšlenka: Tím pronásledovatelem je David. Jistě, nebylo moc logické, že by o sobě mluvil ve třetí osobě a hlavně, že by se tak pomlouval.

Byl takový blázen?

Otázka střídala otázku a všechny zůstávaly bez odpovědi. Jak by dokázal číst v mých myšlenkách? Mluvila jsem snad někdy o nich? Možná ve chvílích, kdy se spánek mění v bdění… Maminka mi kdysi vyprávěla, že jsem jako malá měla několik záchvatů náměsíčnosti. Že jsem vstávala a někdy jsem ze spaní mluvila. Možná jsem to začala dělat znovu…

Rychle jsem se oblékla a zbytek dopoledne jsem strávila horečnatým prohledáváním domu. Svým luxusem a rozměry neodpovídal termínu dům, byl to spíš palác. Hledala jsem jakoukoliv poznámku napsanou Davidovou rukou. V pokoji, jenž se brzy stane *naším* pokojem, nebylo nic, stejně jako v obýváku nebo v dalších místnostech paláce Duchesnoisových. Nic neleželo ani na té poličce u dveří. Co se týče Davidovy kanceláře, což byla logicky místnost, kde bych určitě nějaké vzorky jeho písma našla, byla zamčená

a já nedokázala vymyslet důvod, jak požádat Armanda, aby mě pustil dovnitř a abych při tom nevzbudila podezření.

„Můžu vám pomoct, slečno?“

Zrovna jsem klečela na dlaždicích v kuchyni a strkala hlavu do odpadkového koše, když mě překvapil Armandův hlas.

„Ne…“ koktala jsem. „Ne, jenom se bojím, že jsem vyhodila seznam věcí, které jsem chtěla nakoupit.“

„Ach, to je mrzuté… Mám se po něm podívat sám? Myslím, že váš rukopis poznám.“

Kdyby vzkaz na lístku nebyl tak osobní, tak dvojsmyslný, Armandova znalost Davida by pro mě mohla být rozhodujícím zdrojem. Jenomže tohle… *Takhle vás nikdy nenastartuje.*

„Děkuji, Armande… Já si poradím. Už jsem se do toho pustila, tak nemá smysl, abychom se umazali oba.“

Adresovala jsem mu nervózní úsměv, s nímž se beze slova spokojil a místo rozloučení zmizel ve vedlejší místnosti.

A já jsem konečně…

Tenis s Françoisem posunout na pátek na 21. hodinu.

Nemohlo jít o žádnou mýlku. Tenhle motýlek světélkující žlutě a ušpiněný od mléka a rajského protlaku musel být Davidovým dílem. Písmo mnohem kulatější a pravidelnější než to z anonymního lístku, zdaleka ne tak nervózní a skoro ženské. Srovnání bylo evidentní. Ucítila jsem obrovskou úlevu a klesl mi tlak, takže jsem na okamžik zůstala sedět na studených dlaždicích úplně bez pohybu. Jak jsem o Davidovi mohla pochybovat?

Nakonec jsem nový lístek zařadila do stříbrného zápisníku k těm předcházejícím a chvíli jsem studovala zvláštnosti rukopisu autora, jehož identita mi dál unikala. Jaký ten člověk, který ty lístky psal, měl problém? Z čeho pramenil výjimečný pocit vnitřního nepokoje, který se přeměnil v ostře tvarovaná písmena, psaná křečovitě a skoro nahodile? Proč jsem měla pocit, že jejich autor trpěl, když je psal?

Odpoledne jsem strávila telefonováním – mamince, Sophii a několika agenturám kvůli posledním neúspěšným castingům – když mi přišla esemeska:

Dnes večer bych mohl přijít brzy,
chceš si někam vyjít?

Brzy v jazyce Davida Barleta znamenalo nejdřív v devět.

Ne, je mi líto, slíbila jsem mamince, že jí před odjezdem do L. A. doprovodím na poslední prohlídku do nemocnice.

To máte schůzku tak pozdě?

Člověk nemůže lhát muži, který v práci používá denně spoustu polopravd. Musela jsem být přesvědčivější.

V půl sedmé, ale víš, jak to chodí. Nejmíň hodinu budeme čekat, vyšetření pak bude také trvat dlouho… Bojím se, že neskončíme dřív než v půl deváté nebo v devět, a pak ji ještě musím doprovodit domů.

Chápu. Nedělej si starosti. Pošli mi sms, až se budeš vracet.

Ok, ale nečekej mě na večeři. Najím se v Nanterre s maminkou. Víš, jaká je. Jakmile budu jednou s ní, nebude mě chtít pustit.

To je normální. Tak se obě držte. Objímám tě.

Taky tě objímám. A ještě jednou díky za všechno, co pro ni děláš.

Moje poslední esemeska zůstala bez odpovědi. Davida bezpochyby odvolali na nějakou schůzku nebo dostal nějakou novou zprávu. Esemeska, kterou jsem dostala později, nebyla z Davidova telefonního čísla.

Z KN: schůzka v Galerii Albana Sauvage, v rue de Sévigné číslo 15, ve

třetím obvodu, přesně ve 20.30.
Klient vás pozná. Pozvánku najdete
v příloze. Hezký večer.

KN znamenalo Krásky noci. Rebecca nám jako správná garde-dáma vždycky starostlivě posílala podobné esemesky krátce před domluvenou hodinou. A pokud jsme nereagovaly, posílala další a další, dokud si nebyla naprosto jistá, že přijdeme. Závisela na tom reputace její agentury.

Zpočátku doprovázela svoje zprávy dotazy, co si vezmu na sebe. Ale když mě klienti jednomyslně chválili, začala mi v tomto ohledu naprosto důvěřovat.

V posledních zprávách jsem jí jasně řekla, že se nebudu dál zúčastňovat žádných akcí, a své rozhodnutí jsem zdůvodnila strohým „z rodinných důvodů". Ale z její poslední esemesky vyplývalo, že je jí to vlastně jedno. Z jejího pohledu budu v katalogu agentury existovat vždycky. A tak jsem jí jen prostě odpověděla: *Beru na vědomí.*

Ale ať to bylo jakkoliv, ty peníze jsem teď potřebovala víc než kdy jindy. Měla jsem tu nejlepší motivaci. Připustím-li, že po akci bude následovat noc v Hotelu des Charmes, budou hodinky z obchodu Antiquités Nativelle moje. Anebo spíš Davidovy. Můj svatební dar. Způsob, jak ho překvapit a vyrazit mu dech.

Nezradila jsem Davida, protože pro něj jsem souhlasila s touto poslední obětí. Nezradila jsem Davida, opakovala jsem si v duchu několikrát po sobě jako mantru.

Ano, opravdu, tentokrát naposled. Pro dobro věci.

„Naposled, jo?“

„Naposled.“

Pokusila jsem se do toho vložit veškeré své přesvědčení. Ale nešlo mi to z pusy. Už jsem nedokázala přesvědčit ani sebe sama. Opravdu naposled, a pak všechno zůstane za mnou? Svah mé minulosti se ocitne navždy ve stínu mé paměti a nikdo tam nepřijde slídit? „Upozorňuju tě, že jsi to tuhle už říkala,“ sdělila mi Sophia moralisticky do telefonu, ačkoliv jsem si vybírala parfém. „A ne jednou!“

Abych se neutopila v sebeobviňování, radši jsem se soustředila na momentální malichernosti. Nejdřív co si vezmu na sebe. Černé šaty s širokou baletní sukní značky Repetto, k tomu vhodné baleríny a koženou kabelku La Rue od Niny Ricci, která teď na jaře patří mezi top módní doplňky. Pak nastane chvíle možná nejnáročnější: vybrat si k tomu adekvátní vůni.

Dokonce i tady, na těchto stránkách, se to trochu stydím přiznat: Zbožňuji vůni mužského pohlaví. Ne, přesněji: Zbožňuji vůni pohlaví muže, kterého miluji. Bylo mi šestnáct, když jsem poprvé pocítila neuvěřitelné opojení, jakmile jsem ucítila vůni údu chlapce, jenž se chystal se mnou vyspat. Když se soustředím, ještě dnes se mi stává, že cítím trochu těžký buket vanilky, alkoholu a uvadajících květin. Odtud pramení otázky, které si neustále kladu o vůni svého vlastního přirození a o její schopnosti probudit touhu v mých partnerech, stejně jako jejich vůně probouzí touhu ve mně. Samozřejmě nikdo neví, že když potkám nějakého muže, jenž se mi líbí, třeba jen trochu, jedna z prvních otázek, která mi

přijde na mysl, je: Jaká bude jeho vůně? Otřese mým nosem, rozpálí mou hlavu a připraví ve mně všechno, abych v sobě přijala toho, kdo tu vůni vydává?

(*Rukopisná anonymní poznámka z 6. 6. 2009. Naprostá hloupost!*)

Bez parfému jsem se cítila nahá a neschopná jít ven. V takovém stavu jsem se nikomu nemohla ukázat. V šestnácti letech a pak několik dalších let jsem každý víkend chodila na brigádu jako hosteska do parfumerie Quatre Temps v obchodním centru Défense. Peníze jsem tehdy taky nutně potřebovala. Přinesla jsem si odtamtud několik testerů a vzorků zdarma a navíc chronickou vášeň střídat parfémy podle dnů a nálady.

„Vnímáš mě? Nebo se vznášíš někde v oblacích?"

Sophia mě vrátila zpátky do reality.

„Ale ano, ano, vnímám tě…"

„Neříkej mi, že to děláš kvůli tomu, abys tomu svému mylordovi koupila ty pitomé hodinky!"

Vtipkovala jako poslední buranka, ale trefovala se do černého.

„Ne!" vykřikla jsem.

„Do prdele, to snad není pravda… Ona to fakt udělá! Ty jsi vážně blbka! Byla bys byla schopná vzít prvního kunšofta, který by se ti namanul!"

Už to mám: Miss Dior Chéri, vyzkoušená klasika, trochu starší než já, opojná, ale zase ne moc. Střík la jsem si trochu z rozprašovače na krk.

„David bude nadšený," předstírala jsem dotčení.

„No tak jo… A jak to dopadlo včera večer? Co bylo to velké překvapení?“

Nevěděla jsem proč, ale rozhodla jsem se mlčet o tom, co důležitého se v posledních hodinách stalo, o Davidově žádosti o ruku i o tom anonymním dopisu.

„Ale nic… David ví, jak mám ráda humry, tak mě vzal na večeři do Le Divellec.“

„Nepovídej, že jste byli v nejlepší rybí restauraci v Paříži a bla, bla, bla, bla…“

„Něco takového, ano,“ přerušila jsem ji.

„A pak? Taky tři hvězdičky?“ nasadila zase ten svůj rozpustilý tón.

„Hm… Osmnáct na stupnici dvacet.“

„Jo, to si dovedu představit… Takže sotva devítka. A to ještě přeháním.“

V tomhle ohledu prostě Sophii napálit nešlo. Ale mohla jsem aspoň naši debatu ukončit.

„Sophie, musím se připravit…“

„Tak padej, holka, padej!“

O půl hodiny později už jsem „padala“ taxíkem, abych předešla eventuálnímu zpoždění.

Galerie Albana Sauvage se nacházela ve čtvrti Marais, v dolní části rue de Sévigné, nedaleko stanice metra Saint-Paul. Průčelí měla úzké, ale uvnitř byla rozsáhlá, s řadou sálů vedoucích dozadu a oddělených bílými posuvnými panely. Ve výkladní skříni nebyla žádná zmínka o vystavujícím umělci, zato tam trůnil gigantický fa-

lus z růžové pryskyřice, oblečený jako panenka do bílých šatiček, s černými lakovanými kojeneckými botičkami a perlovým náhrdelníkem.

Vevnitř jsem rychle zjistila, že zbytek výstavy souvisí s exponátem ve výkladní skříni. Šourek jako plyšová hračka, zevní ženská rodidla v montérkách a tak dál a tak dál. Všechny sexuální atributy byly stylizované jako hračky pro děti.

„Líbí se vám to?"

Jako čertík z krabičky se přede mnou zjevil mladý holohlavý a vousatý muž s pomateným úsměvem a zářícíma očima. Pootevřenými dveřmi jsem zaslechla hovor, cinkání skleniček a šepot hlasů, sdělujících si drby. Prostě obyčejná pařížská vernisáž. Bylo úplně jedno, jestli se návštěvníkům líbí, nebo nelíbí umělcova tvorba. Důležité bylo být při tom, zdarma se ze studeného bufetu najíst a hlavně získat pozvání na další podobnou akci.

„Já nevím… Někoho čekám."

„Tak pojďte dovnitř, třeba už je tam."

Srdečné pozvání ve mně sice vzbudilo jistou pochybnost o jeho sexuální orientaci, ale nijak mě nepřesvědčilo.

„Pojďte," trval na svém a uchopil mě za paži. Gesto doprovodil úsměvem. „Přece tu nezůstanete stát jako trubka."

Nemohla jsem udělat nic jiného než s ním vejít do kompaktní fauny, mezi nastrojené lokaje, novináře v černých uniformách, bohémské umělce s tetováním nebo piercingem a polonahé dámy v luxusních šatech. V duchu jsem se ptala, kdo si se mnou proboha mohl dát schůzku v takovém panoptiku. V davu nastrojených pa-

náků, kteří se zřejmě všichni znali a tvářili se snobsky. V tu chvíli mi ten holohlavec v brýlích s kostěnými obroučkami podal skleničku a za skleničkou ruku.

„Alban Sauvage."

„Ach," řekla jsem. „Takže tady jste doma."

„Domov na úvěr, který platím rukama a nohama. Ale ano, dá se říct, že jsem tady doma."

Měl maminku, jíž se musel zpovídat? Nebo investora, kterého chtěl přesvědčit, že se mu konečně začne dařit? Nebo, a to byla nejhorší možná představa, uspořádal ten happening kvůli mně? Kvůli call-girl z krajiny moderního umění…?

Nevěděla jsem, jak mám začít.

„Vy…?"

„Ne. Já ne. Pojďte, představím vás."

Už jsem si začínala myslet, že na mě šije nějakou boudu, ale v tu chvíli jsem spatřila svého klienta. Upnutého do výstředního obleku zdůrazňujícího jeho postavu a svědčícího o jeho dobrém vkusu. Měl rozepnuté sako a pod ním barevně sladěnou vestu. Bylo mu asi čtyřicet, v pravé ruce držel hůl se stříbrnou rukojetí a na očích měl černé brýle. Alban mě tam nechal stát, ani nás nepředstavil, jen okamžitě pospíchal pryč a ve dveřích volal:

„Nechám vás tady o samotě, vpředu mám husy na oškubání. Byznys je byznys, holky."

Stála jsem jako přimražená dva kroky před ním. Před neznámým. Sundal si černé brýle a jen si mě beze slova prohlížel. Ale potřeboval to? Když odložil umělou a trochu groteskní rekvizitu, okamžitě mě zaujal svým magickým pohledem. Jeho panenky měly

tmavohnědou oříškovou barvu, v níž díky osvětlení zářily zlaté tečky, a jeho lehce přimhouřené oči dodávaly jeho pohledu mimořádné intenzivní výraz. Pohled zabijáka, pomyslela jsem si, ale okamžitě jsem se snažila tu myšlenku zahnat. Marně, už ve mně zapustila kořeny. Stala jsem se její zajatkyní. Prohledával mě očima, snažil se do mě vstoupit. Dřív, než pronesl první slovo, pokoušel se ve mně zabydlet.

„Dobrý večer, Elle."

Zbytek jen doplňoval, co už jsem viděla: dlouhá a oválná tvář, vysoké lícní kosti, rovná postava, arogantní držení těla, vzpřímený krk a ruce dost jemné na to, aby mohly patřit chirurgovi nebo klavíristovi.

Nepochybně patřil do top seznamu mých nejzajímavějších klientů. Nebyl krásný jako figuríny stojící před některými módními butiky a lákající do pasti naivní kočičky, ale měl v sobě (kolem sebe) auru, kterou mají jen ti nejpoutavější hrdinové z divadelního jeviště nebo filmového plátna, s níž sestupují mezi nás, obyčejné lidi. Nemusela jsem se ohlížet, abych cítila, jak se k němu upírá veškerá pozornost. Zejména ženy se kolem nás třásly jako listí ve větru. Přitom nedělal nic zvláštního. Nedělal vlastně nic. Stál a vůbec se nehýbal, a přesto se mu žádný z přítomných mužů nemohl vyrovnat. Byl tam a zároveň nebyl, jako mrak letící nad městem.

„Dobrý večer," zakoktala jsem.

Udělal ke mně krok a já si všimla, že kulhá. Přenášel veškerou svou váhu na dřevěnou hůl, což mě přesvědčilo, že tělesnou vadu skutečně nepředstírá. Na jeho obrazu to nezměnilo nic, jen to ještě podtrhlo jeho šarm. Rozhodně to nebylo jen zjevem nebo chová-

ním. Vyzařoval nějaký velký příběh – příběh, jenž musel být bolestný. O to víc byl ještě fascinující.

„Tentokrát mě extravagantní sliby naší společné přítelkyně Rebeccy nezklamaly."

Ale z jeho poklony, ze způsobu, jakým ho řekl, jsem pochopila, že je pravidelným klientem našich služeb. Nelíbilo se mi to a připadalo mi to dokonce vulgární. Klienti Krásek noci se většinou snažili vyvolat dojem normality, a abychom se cítily dobře, předstírali, že k setkání nepotřebujeme prostředníka. On ne. A jeho nezvyklá upřímnost mě strašně iritovala. Jako kdyby se najednou vědomě snažil smazat první dojem, který ve mně vyvolal.

„My se pokaždé snažíme splnit svoje sliby," odsekla jsem mu trochu dotčeně.

„Máte celý večer na to, abyste mě o tom přesvědčila… Elle."

Vůbec se mi nelíbil způsob, jakým moje jméno oddělil od zbytku věty, jako kdyby si se mnou hrál.

Jistě, pro svou poslední akci bych dala přednost nějakému něžnému a nešikovnému plyšákovi, který by byl pyšný už jen na to, že se se mnou může ukázat ve společnosti. Ale holky na eskort si vybírat nemohou.

„Nevím, jak se jmenujete," zaútočila jsem na něj přímo. „Jste pan…?"

„Trpělivost… Na to máme také celý večer."

Každou ubíhající vteřinou kouzlo mizelo a já jsem ztrácela glanc. Měla jsem čím dál větší chuť utéct. Jen představa hodinek z roku 1969 ve výkladní skříni Antiquités Nativelle mě dokázala přivést k rozumu. Kdyby nebylo těch hodinek a několika bankovek – aby

Rebecca zdolala můj poslední odpor, zdůraznila, že klient za mě nabídl dvojnásobný tarif –, už bych mu dávno řekla sbohem. Musela jsem to tedy vydržet. Ale jak dlouho?

Jako kdyby cítil, jak ve mně roste panika, kulhavý dandy změnil téma a začal mi pokládat obyčejné otázky. Studentka? Z Paříže, nebo z venkova? Milovnice moderního umění, nebo spíš rebelka?

Konečně ráčil sestoupit ze svého piedestalu.

„Přiznejte se, že galerie zrovna nejsou váš šálek čaje, viďte?“ řekl s otevřenějším, a dokonce šarmantním úsměvem.

„Ne… Moc ne.“

„V tom případě mi dovolíte, abych vám dělal průvodce?“

„Průvodce?“

„Ano, tady, dnes večer. Víte, David Garchey je umělec, jehož hvězda rychle stoupá. V New Yorku a v Londýně už je velmi populární.“

David. Tak se tedy jmenoval umělec, který v této galerii vystavoval. V duchu jsem se usmála nad ironií této shody okolností. David Barlet. David Garchey.

„Dobře. Chci, abyste mě provedl,“ přikývla jsem. Cítila jsem lehké uvolnění.

Se svůdným úsměvem mi nabídl rámě. Ruku měl jemnou, svalnatou, ale hlavně z ní vyzařovala horečnatá energie, jakési neustálé napětí. Vodil mě po celé galerii, od jednoho díla ke druhému a naší blízkosti využíval k důvěrnějším gestům, jako se to dělá mezi blízkými přáteli. Na krku se mi uvolnil pramen vlasů, on mi ho upravil svými jemnými prsty a dotkl se přitom páteře, čímž ve mně okamžitě vyvolal elektrický výboj.

„Vidíte?“ řekl a zdůrazňoval svá slova rozvážným a mnohem vážnějším hlasem, „David není jen rozmazlené dítě, pocházející z favorizovaného prostředí, které se snaží zbavit svého původu.“

„Když to říkáte…“

Snažila jsem se zkrátit večer na minimum, a tak jsem ho postupně nechávala, aby měl hlavní slovo. Čím míň podobným lidem protiřečíte, tím rychleji se začnou opájet vlastními úvahami. Podobal se některým univerzitním profesorům, lovícím důvěřivé studenty. Někteří z nich se mě pokoušeli z fakulty vyhodit. Marně.

Z této vzdálenosti jsem v jeho parfému cítila dvě hlavní složky. Vanilku a levanduli spolu s řeřavými uhlíky, které jako by v něm neustále žhnuly.

„Neříkám, tvrdím. Sociální dosah jeho díla zdaleka překračuje jeho třídní příslušnost.“

Při těch slovech mi rozmáchlým gestem ukázal na obří *Žirafu Sophii* s hlavou navlečenou do prsních implantátů a oblečenou do laminovaných tang zařezávajících se jí do zadku.

Pod vyhrnutými rukávy jeho saka a košile jsem si všimla vytetovaného písmena A, stejně miniaturního jako špička propisky. Nebylo vidět, jak tetování pokračuje nahoru po bílé kůži.

„Je mi líto, ale já vám nerozumím. Co je směšného na tom, že z hraček dělá groteskní sexuální objekty? Jak se tím snaží překonat archetyp měšťáka plivajícího do polívky?“

Bylo to silnější než já. Provokoval mého kritického ducha, ale ten reagoval pouze z jedné čtvrtiny.

Čekala jsem, že mě bezohledně vyžene a že mi nic nezaplatí, nebo že mě aspoň zdrtí pohledem, ale v očích se mu zablesklo no-

vým zájmem. Podíval se na mě, usmál se a já v jeho úsměvu četla překvapení, a dokonce vzrušení.

„Všimněte si dobře výběru postav, Elle. David si mohl vybrat hračky, které jsou už předem známé provokujícími atributy, jako je třeba barbie. Ale on na symboly sexuální emancipace transformoval objekty, které jsou synonymem dětství, nevinnosti a…"

„Dobře, jak myslíte. No a?"

„Snaží se uvést na scénu rychlost a násilí, s nimiž se dnes pojí původní dětská nevinnost, a předvést je jako sexuální objekty. Dokonce to dělá tak, že dítě a sexuálního predátora nechá přebývat v jedné a té samé osobě. Kořist a lovec."

Z náznaku jakési morality, která zazněla v jeho projevu, se mi udělalo trochu nevolno. A především mě to překvapilo u člověka, o němž jsem sice samozřejmě nevěděla všechno, ale který mi připadal, že není svázaný žádnými konvencemi.

„Víte, v kolika letech se děti začínají dívat na pornografické filmy?" zeptal se mě vážně.

„Ne… Nevím… Ve čtrnácti?"

„V jedenácti letech už dospívající děti, chlapci i děvčata, vědí všechno o orálním a análním sexu, dvojité penetraci a o dalších, mnohem extrémnějších praktikách."

„Ano, to je jistě probl…"

„Ale ne!" vykřikl, zaujatý diskuzí. „Právě že nevědí nic. Banalizace prezentace sexuality vyvolává *iluzi,* podle které jsou všichni zasvěcení a informovaní o tomto tématu. Všechny pornoreklamy, vyzývavá móda, televizní seriály, které děti hltají a v nichž se nemluví o ničem jiném než o sexu… nic z toho v nich sexualitu neprobudí.

Je to gigantický a neuvěřitelně lukrativní trh, ale v žádném případě se nejedná o sexuální vzdělávání hodné tohoto jména. Všechno je falešné, deformované, směšné a někdy dokonce násilné… Všechno, kromě erotiky. Všechno, kromě pravdy."

„Takže, jestli vám dobře rozumím, problém spočívá v tom, že nejenže potlačování sexuality existuje, ale že děti jsou konfrontovány se sexualitou dřív, než se k ní dostanou *přirozenou cestou*?"

„Ano," přisvědčil vášnivě. „A přesně tohle vyjadřují Davidova díla. Příliš sexu kolem nás vrhá každého do světa naprosto falešné sexuality, v němž je čas nezbytný k výuce odmítnutý. Zapřený. Žádné z dětí, konzumujících sex od velmi útlého věku, není připravené, aby dokázalo odlišit tyto obrazy od skutečnosti. Všechna ta svinstva berou jako pravdu. V tom spočívá drama! To je skandální!"

„Takže podle vás," namítla jsem, „jaký je ideální věk pro zasvěcení dítěte? A hlavně, kdo to provede?"

V tu chvíli jsem si vzpomněla na svůj zápisník a tajemné vzkazy. Nepostupoval snad pisatel podobným brutálním a vlezlým způsobem, jenž se blížil znásilňování? Chtěl mě vzdělávat?

„Pro každého z nás je to jinak. Neexistuje daný *věk*, kdy se začíná vyvíjet naše libido, jak se nám snaží namluvit legislativci a statistici. Tenhle timing je naprosto individuální. Někteří jsou připravení dřív než jiní. To ale není důvod přizpůsobovat sexuální výuku standardnímu modelu."

Nechat vývoj přirozené sexuality na každém člověku a během celé té doby ho zároveň chránit před společenským dopadem sexuálního trhu, taková tedy byla filozofie tohoto novodobého Rousseaua sexuální výchovy. Nicméně jsem si všimla, že mou druhou

otázku nechal bez odpovědi: Komu tedy sexuální výchovu svěřit? Komu, když odmítal – a nikoliv bezdůvodně – dominantní model navrhovaný trhem?

Na druhou stranu mě jeho názory nenechaly chladnou. Ale je vůbec možné tuto specifickou formu výuky šířit? Co si bude myslet adolescent ze sousedního lycea, který bude denně procházet kolem této galerie a hledět na vystavená monstra, pocházející odněkud ze Sodomy a Gomory, a nedostane se mu žádného vysvětlení, které by ho na tento mimořádně krutý pohled připravilo? Nebude to stejně škodlivé jako pornografie, s níž se běžně setkáváme? Nebyl umělec jen nedobrovolným komplicem zla, na které se, jak tvrdí, sám snaží poukázat?

Nechala jsem si ale tyto etické námitky pro sebe, protože můj průvodce prožíval všechno, co říkal, tak silně, že jsem nakonec začala věřit, že on sám je David Garchey a že je autorem těch hrůz.

„No vida, mluvíme o ďáblu… A jeho sirný pach dolétl až k nám."

Horečnatým pohybem hlavy ukázal na kohosi za mými zády, a potom ho mávnutím ruky zavolal k nám. Muž si k nám vzápětí začal pomalu razit cestu davem vyžírek.

„Dobrý večer," pozdravil ostýchavě. Byl to takřka teenager, v bílé košili a s dlouhou hřívou hnědých vlasů skrývajících napůl jeho obličej.

„Davide, představuji ti Elle. Elle, tohle je mladý muž, jehož tvorbu s takovým nadšením hájím, jak jste si mohla všimnout."

Dva eufemismy.

Nasadila jsem strojený úsměv, jakým se většinou usmívám na věšák.

„Dobrý večer… A bravo."

„Díky," odpověděl mladík ostýchavě.

„Vaše výstava určitě nenechala tisk lhostejným."

„To ne," řekl místo umělce můj klient. „Napsali o nás řadu krásných článků. Ale to není to nejdůležitější. Důležité je, že někteří z vašich kolegů novinářů se nespokojili jen s tím, co je v Davidově díle provokující, ale snaží se vzbudit zájem veřejnosti. Pochopili sociální a vzdělávací dosah jeho poselství."

Jak to, že znal mou budoucí profesi? Copak Rebecca nepovažovala podobný typ informací za důvěrný?

Málem jsem se ho na to zeptala, ale v tu chvíli se k nám připojila vysoká míšenka v šatech zdobených flitry, které ji halily tak málo, jako kdyby přišla rovnou z bazénu. Svým půvabným tělem s ideálními mírami se přitiskla k mému klientovi. Na rozdíl od Davida, *mého* Davida, se tenhle muž nepodobal žádnému herci. Ale energie, kterou jsem z něj cítila, mi umožňovala zařadit ho mezi herce typu Willema Dafoea, Christiana Balea nebo Anthonyho Perkinse, tedy do rodiny fyzicky znepokojujících a tajemných mužů. Nebyl krásný jako socha, to ne. Přímo planul.

„Jak se máš, Loulou?"

„Ujde to. Elle, teď vás nechám budoucí hvězdě moderního umění."

Zmiňovaná hvězda si soustředěně prohlížela své barevné ponožky.

„Počkejte… vy odcházíte?"

Bylo to poprvé, kdy mě nějaký klient nechal být a chystal se odejít s dívkou stokrát hezčí a sofistikovanější, než jsem já. Volány

mých šatů se zachvěly vztekem a rozhořčením. Skutečnost, že se mě chystá opustit, se mě dotkla natolik, že jsem zapomněla na peníze, o které mě svým odchodem připraví. Byla jsem dotčená. Cítila jsem se odmítnutá.

„Nebojte se. Ještě se uvidíme," slíbil a chytil kolem pasu liánu karamelové barvy, která mě zozdrtila pohledem svých černých očí. „Ach, málem bych zapomněl…"

Zapomněl? Na elementární základy slušného chování? Nebo na to, že mi nezaplatil? V podobných případech mi klient zaplatil diskrétně a agentuře poslal potvrzení. Někteří stálí klienti, disponující soukromým účtem, posílali peníze přímo Rebecce, která nám pak vyplatila smluvený honorář. Neodvážila jsem se zeptat, ale předpokládala jsem, že i tenhle muž patří do této kategorie privilegovaných.

Napřáhl svou tetovanou ruku k mým sepnutým vlasům, z nichž mi během večera vyklouzly prameny až na krk. Strnula jsem, když se mě jeho ruka dotkla.

„Co?"

„Měla byste do vlasů používat spíš jehlice než sponky," řekl, jako kdyby četl v mých touhách. „Odhalilo by to víc váš krk. Je škoda ho schovávat."

„Ano… Já nevím…" koktala jsem.

„Dobrou noc, Elle."

Oba brzy zmizeli v davu pozvaných. Muž provázel každý krok suchým klepnutím hole o podlahu z hlazeného betonu… Z ničeho nic se však prudce otočil a vrátil se ke mně. Co mi ještě chce?

„Uvědomil jsem si, že jsem se nepředstavil."

„Ano, ale…“

Na poslední chvíli, pomyslela jsem si.

„Jsem Louis…“

Tím můj hlad neukojil. Louis kdo? Výmluvným gestem jsem mu dala najevo svou zvědavost.

„Louis…?“

„Barlet. Jsem mecenáš Davida Garcheyho…“

Louis Barlet? Opakovala jsem si v duchu několikrát, abych vůbec pochopila realitu těchto dvou spojených jmen. Cítila jsem v sobě blížící se explozi.

„… a bratr Davida Barleta.“

Znovu se otočil k odchodu, pak se ale na chviličku zastavil, usmál se a do tváře mi jako granát hodil poslední větu.

„Ale vy jste to už pochopila, ne?“

Bratr, o němž David mluvil tak málo, jehož fotku mi neukázal a neustále oddaloval chvíli, kdy mi ho chtěl představit. Teď jsme se tedy sami seznámili za těch nejhorších okolností, jaké si člověk dokáže představit. V doprovodu té karamelové slečny vyšel ven a nechal mě tam celou zkoprnělou stát.

„Elle?“

Objevil se přede mnou Alban, kterého jsem vůbec neslyšela přijít. Podával mi tlustou obálku.

„Vezměte si to, Louis mě pověřil, abych vám tohle dal.“

„Díky, ale co to je?“

„Pst. Běžte! Venku na vás čeká taxík. Otevřete to v autě.“

Ani jsem se nerozloučila s umělcem a rozběhla jsem se ven, kde

u chodníku stála velká limuzína s nastartovaným motorem. Chvilku jsem váhala, jakou mám dát taxikáři adresu, a nakonec jsem řekla:

„Rue de la Tour-des-Dames číslo tři, prosím. Devátý obvod."

Beze slova se rozjel a já jsem se pohodlně uvelebila na zadním sedadle a otevřela obálku, kterou mi Louis poslal po svém příteli galeristovi. Obsahovala osm stoeurových bankovek, tak nových, jako by vyšly rovnou z trezoru Banque de France. 800 eur pro mě, to znamená dvojitý honorář včetně prémie, kdybychom skončili v Hotelu des Charmes. Suma, kterou slíbil. Louis Barlet si mě odmítl vzít anonymně… Ale zaplatil za služby jako jakékoliv jiné kurtizáně.

Jeho velkomyslnost ze mě udělala obyčejnou kurvu a on to musel vědět. Stejně jako musel vědět, že se z nás brzy stanou příbuzní.

Právě jsem se chystala poslat Davidovi esemesku a oznámit mu, že jedu domů, když se na displeji mého smartphonu objevil text. Nebylo u něj číslo, ale o odesílateli nebylo pochyb.

Zítra na shledanou.

Málem jsem mobil vyhodila oknem. Nebo jsem se aspoň snažila vymazat tato tři slova z paměti. Chvěla jsem se, ve spáncích mi bušilo a hlava se mi málem rozskočila, ale neudělala jsem nic. Jen jsem se zoufale snažila zadržet slzy, které se mi draly do očí kvůli nějaké staré bezejmenné bolesti.

Tak Louis Barlet vstoupil do mého života.

9.

6. června 2009

To ráno mi David nepopřál hezký den. Ne osobně. Jen mi na nočním stolku nechal rukou napsanou zprávu – nový důkaz jeho nevinnosti ohledně zápisníku –, která mě rozesmála a díky níž jsem okamžitě vyskočila z postele.

Dnes máš casting, viď? Tak buď co nejhezčí a hlavně taková, jaká jsi. Miluji tě. D.

Pozornost to byla milá, jako všechny, jimiž mě zahrnoval poslední tři měsíce. Ale já jsem si ji nedokázala plně vychutnat. Soukolí se ve mně otáčelo a otáčelo. Emoce už nebyly takové, jaké by měly být. Ne jako na začátku. Ale láska přece trvá tři roky, ne? Ne tři měsíce.

Když jsem se včera v noci vrátila, David ležel a zdálo se, že se vznáší v nejhlubších krajinách spánku. Když jsem si k němu lehala pod měkkou přikrývku z peří a hedvábí, snažila jsem se být co nejtišší, ale nedokázala jsem se ovládnout a neustále jsem se vrtěla a obracela pokaždé, když se mi v mysli vybavil nějaký obraz z toho katastrofického večera.

Nedokázala jsem najít nějaké lepší pojmenování situace ani jsem se na ni nedokázala podívat s odstupem a chladnokrevně. Můj budoucí švagr se se vší pravděpodobností rozhodl mě zahnat do kouta – proč, to jsem ještě nevěděla –, a tak si bez vědomí mého snoubence pronajal mé služby. Stačilo, aby Louis prozradil Davidovi jediné slovo a všechny mé plány do budoucnosti by se vytratily jako prach odnesený větrem. Konec mého vysněného života; konec zázračného léčení Maude… Louisova příšerná a naprosto nevysvětlitelná strategie zničila všechno, co jsme s Davidem v posledních měsících vybudovali. Dokonce i ty peníze, které jsem na zadním sedadle taxíku neustále přepočítávala, byly tak špinavé, že jsem se je štítila vzít do svých pěstěných rukou, protože zkazily důkaz mé lásky k jeho bratrovi. Hodinky, které jsem tolik toužila Davidovi koupit, ve mně teď vyvolávaly odpor, protože symbolizovaly můj stud a zároveň představovaly tajemství, které mě spojovalo s Louisem.

Vůbec jsem si nedokázala vysvětlit, proč mě muž, kterého jsem až do tohoto večera nikdy nepotkala, tak nenávidí. Co jsem mu vlastně udělala? Viděl ve mně jen jednu z těch ambiciózních zlatokopek, kariéristku a intrikánku bez skrupulí i bez mozku, které se točily kolem jejich rodinného bohatství jako pijavice? Na okamžik mě dokonce napadlo, že David mohl Louise poprosit, aby otestoval upřímnost mé lásky. Totéž dělal vůči svým nejbližším spolupracovníkům, které vystavoval nekonečným zkušebním testům. Ale vůči mně by to neudělal. Tak odporné hypotéze jsem nedokázala uvěřit… Ne po tom, co mě na tom hausbótu požádal o ruku. Muž, jenž

byl schopný takových věcí, by přece nemohl být v soukromí takový manipulátor. To ho odlišovalo od Louise, jenž, aspoň jak jsem mohla posoudit, byl schopen jakékoliv špinavosti.

„Spíš?“ zašeptal náhle David zastřeným hlasem.

Chvíli jsem čekala, jestli nezačne v té absolutní tmě, která v pokoji panovala, hlasitě řvát.

Jako kdyby vycítil mou touhu být konejšena, přitiskl se svým atletickým tělem k mým zádům. Jeho tělo se dokonale přizpůsobilo mému, jeho stehna se přitiskla k mým stehnům a pravidelným dechem začal hladit můj krk. „Odhalilo by to víc váš krk,“ řekl mi Louis před hodinou. „Je škoda ho schovávat.“

Vzpomínka na jeho slova a na dotek jeho prstů na mém odhaleném krku ve mně najednou probudila jakousi nečekanou horkost. Od krku až k bokům jsem náhle cítila příval nesmírné energie, pak se zmocnila mého zadku a smyslných záhybů mého pohlaví, které se takřka okamžitě naplnily nepotlačitelnou touhou. Reflexivním pohybem jsem se přitiskla k Davidovu údu, jenž se skoro vzápětí vztyčil.

„To na tebe tak zapůsobila ta nemocnice?“ zašeptal s ústy přitisknutými k mému uchu.

Místo odpovědi jsem smyslně zasténala, což se mi vůbec nepodobalo.

„Mám na tebe chuť… Vem si mě! Teď!“ řekla jsem.

„Nechceš, abych tě…“

„Vem si mě,“ zašeptala jsem.

Nenechal se prosit, vysvobodil svou erekci z bavlněného pyžama a bez předehry a pohlazení do mě zezadu vnikl. Tato pozice sice

umožňovala jen nepříliš hlubokou penetraci a omezené přirážení, ale kromě pohodlí měla obrovskou výhodu v tom, že mi ponechala volné ruce a já si mohla svobodně hladit chlupy na podbřišku. Potom jsem si ji dvěma prsty roztáhla do písmene V a třetím jsem začala hladit citlivý výrůstek, jenž mi vykoukl mezi nohama. Jak pod mým hlazením růžový knoflíček nabíhal, zrychlil se mi dech a z úst mi uniklo lehké zasténání. Ještě to sice nebylo absolutní vyvrcholení, na které čekají všechny ženy, ale celým tělem mi začaly probíhat záchvěvy. Chtěla jsem víc, silněji a hlavně dlouho. Přála jsem si, aby to nepřestalo, a s uspokojením jsem si uvědomovala, že to záleží jen na mně. Na tom, jak se dokážu správně hladit na správných místech. Druhou rukou jsem si přitáhla Davidovu ruku a přinutila ho, aby mi silně stiskl vztyčenou bradavku. Současné dráždění obou vztyčených bodů mnou projelo jako elektrický oblouk. Svaly mých zad a stehen se křečovitě a takřka bolestivě napnuly. Přála bych si, aby tento okamžik trval déle než jen těch několik zachvění, na můj vkus příliš krátkých.

Už si přesně nepamatuji, kdy jsem objevila správnou techniku, jak se udělat sama. Myslím, že se to stalo v mé dívčí posteli, naproti plakátu s Depeche Mode a mezi dvěma plyšáky.

Od toho dne jsem vždycky postupovala prakticky stejně. Nejdřív jsem si hrála s oblinami svých ňader. Neumím to vysvětlit, ale připadá mi, že aspoň v mém případě jsou všechny orgány schopné erekce navzájem propojené. Stačí, abych dlaní pohladila vztyčenou bradavku, a dole pod kloboučkem se okamžitě probudí růžový panáček. Ale nepospíchám, nedotknu se ho hned. Pokračuji v průzkumu horní části těla,

ňader, krku, zátylku… Někdy si taky strčím ruku do vlasů a stáhnu si je do obličeje, takže mám pocit, že mi ho lechtají desítky malých prstíků. Když ucítím, že začínám vlhnout, zamířím jednou rukou k pupíku a dál k podbřišku, až k ochlupení. Chvíli si s ním hraju, navíjím chlupy na ukazováček nebo prostředníček. Druhou rukou si hladím rty. Na chvilku si strčím prst nebo dva do úst a nasliním je jazykem.

Dole se mezitím odehrávají důležité věci. Rozevřu ukazováček a prostředníček do písmene V a začnu touto přirozenou vidličkou pohybovat ze strany na stranu. Při každém pohybu se bříška prstů dotknou výrůstku, teď už krásně vzrušeného. Cítím, jak se dere na povrch, jako nějaký zrychleně rostoucí magický hrášek. Hlavně pořád jezdím za strany na stranu a nezastavím se. Jen při některém přejetí sevřu prsty kolem klitorisu jako pinzety a představuji si, jak rudne. Pak pokračuji ještě a ještě. Když už mé vzrušení dosahuje vrcholu, zapojím do akce i druhou ruku. Někdy bříškem ukazováčku začnu kroužit po žaludu klitorisu, který nezadržitelně roste rozkoší. Jindy si zavedu ukazováček do vaginy a pohybuji jím sem a tam v mokrých hlubinách. Tyto simultánní pohyby mají naprosto šílený účinek. První ostrá a mocná vlna se zvedne z klitorisu a zasáhne celé mé břicho. Druhá a někdy i několik následujících zaburácí jako tsunami, její epicentrum se nachází v mých útrobách a pomalu se šíří dvěma směry. Od podbřišku ke špičkám nohou a pak vzhůru, zvedne mi hruď a zvrátí hlavu dozadu. „Ach, ne, ne…" sténám nejčastěji, než se uvolním a vyčerpaně se stočím na bok do klubíčka. Uspokojená, i když ve skutečnosti ne úplně šťastná.

(*Anonymní rukopisná poznámka z 6. 6. 2009. Kromě plakátu s Depeche Mode je všechno takřka přesné… Jak to dělá?*)

Nicméně David, povzbuzený přesvědčením, že je to výsledek jeho snahy, zrychlil kadenci přirážení, brzy se do mě vystříkal a své vyvrcholení doprovodil naříkavým, takřka bolestným výkřikem. Cítit v sobě jeho křečovité stahy mi připadalo jako jistý druh odměny. Povzbuzení.

Jakmile skončil, skulil se vedle mě, ale já jsem pokračovala, ukazováčkem a prostředníčkem jsem se teď hladila po celém povrchu pohlaví a střídavě jsem si oba prsty strkala do konečně mokré dírky. Brzy jsem ucítila zřetelné cvaknutí a vzápětí se mi v bříšku narodila vlna a rozběhla se po opuštěné pláži mého podbřišku až k nohám. Tentokrát byla jen jediná.

„Neeee…“

Nebyl to bůhvíjaký orgasmus, ale orgasmus to byl, věděla jsem to a dokázala jsem si ho dopřát sama sobě, takový kapesní orgasmus, jenž se rychle vytratil mezi dvěma polštáři. V tom se můj sex s Davidem příliš nelišil od sexu s Fredem nebo od měsíců celibátu, kdy jsem si musela rozkoš dávat sama, protože nikdo jiný k dispozici nebyl.

Doufala jsem, že to Davidovi udělá radost a že si to připíše ke svým zásluhám, ale lehké chrápání po mém boku signalizovalo, že brzy bude mnohem hlasitější. David spal a já se k němu brzy přidala, vyčerpaná lavinou protichůdných emocí. Vzápětí se mi začal zdát zvláštní sen, v němž mi zázračný David Garchey, oblečený do stejného panenkovského obleku jako jeho obří penis, spolu s Louisem šeptal do ucha: „Proč ho nenaučíš, jak tě má pořádně pomilovat? Na co čekáš?“

Je to šílené, jakou moc má neomezená kreditní karta, platinová, černá, nebo bůhvíjakou barvu ještě privilegovaní používají! Během dopoledne, které téměř vymazalo strach a pochybnosti z předchozího večera, jsem tu Davidovu vytasila nejmíň šestkrát. S každým novým vyťukáním jeho soukromého PINu, který jsem dostala jako vrcholný důkaz jeho důvěry, jsem zapomínala na Louise, na teratologické dílo Davida Garcheyho a na všechno to pompézní a inteligentní tlachání o sexuální výchově. Zapomněla jsem, jakou hrozbu pro mě znamená setkání s mým budoucím švagrem. Štěbetání prodavaček jsem vnímala jako opojnou hudbu.

„Dělá to 458 eur, slečno."

„Vesta, sukně, botičky a malá kabelka… Poprosím vás o 823 eur padesát."

„267 eur, prosím. Máte naši kartu?"

„Ach, vidím, že toho máte moc. Mám vám zavolat taxík?"

„521 eur a patnáctiprocentní sleva při nákupu nad pět set, souhlasíte?"

„Viděla jste naši poslední kolekci? Je přesně ve vašem stylu."

Neposlouchala jsem, co mi říkají, jen jsem přikyvovala a vznášela jsem se přitom na létajícím koberci blahobytu a snadno dostupných peněz. Za několik hodin jsem prošmejdila všechny více či méně kreativní butiky, soustředěné kolem náměstí des Abbesses, v sofistikovaném trojúhelníku mezi populárními ulicemi Lepic, Martyrs a des Trois-Frères. Slunce zářilo a teplý vzduch vyháněl zbytek myšlenek týkajících se rodiny Barletovy.

Druhou výhodou byl fakt, že mě všichni začali považovat za bezproblémovou zákaznici, která nemá na konci každého měsíce

hluboko do kapsy, protože konto patří nějakému *pánovi*. Najednou se na mě začali dívat jinak. Už jsem nebyla ta buclatá holka, kterou s výrazem znechucení odhadují na velikost čtyřicet, ale kyprá žena, podobající se oněm novým manekýnkám vystavujícím na odiv plné tvary, které dnes reklama povýšila na standardní model místo všech těch vyzáblých holek z posledních desetiletí.

Byla jsem tak rozkurážená, že mi nedělalo problém vybírat dlouhé přiléhavé šaty nebo široké sukně. Všechny zdůrazňovaly mé smyslné tvary, známé z Boucherových nebo Poussinových obrazů, které David jako milovník klasického malířství tolik obdivoval.

Z náměstí des Abesses je to na Pigalle jen pár kroků. Šla jsem pomalu po rue Houdon a cestou snědla sendvič se smaženými kuličkami z cizrny, přetékajícími omastkem. Podnik, před nímž jsem se nakonec zastavila na bulváru Clichy, měl nápadnější vývěsní štít než všechny butiky, které jsem dnes navštívila. Růžové a červené neony představovaly blikající postavu nahé ženy. Muži zvedali hlavy, někteří se zastavovali a hrstka jich vcházela dovnitř vchodem mezi zrcadly.

„Pojďte dál, slečno, je to super i pro holky!“ křičel na mě dohazovač s oholenou hlavou a silným magrebským přízvukem.

„Ne… Jenom bych chtěla vidět kamarádku, která tu tančí. Soph…“

Zarazila jsem se. Bůh ví, pod jakým jménem tady vystupovala. Nechtěla jsem narušit její anonymitu.

„A jak tvoje kamarádka vypadá?“

„Brunetka, s dlouhými vlnitými vlasy… a s…“

Zrudla jsem a rukama naznačila bujné tvary jejích ňader.

„Ach!“ zasmál se a odhalil zkažené zuby. „A co si jako myslíš, zlato? Všechny jsou tady brunetky s velkýma kozama!“

„Tak jak ji mám najít?“ zeptala jsem se s veškerou naivitou, jaké jsem byla schopna.

Položil mi přátelsky na záda pevnou ruku a postrčil mě dovnitř.

„Jen běž, běž… Za zrcadly se dáš chodbičkou doprava. Dojdeš ke dveřím označeným ‚privát‘, projdeš jimi a uvidíš všechny holky. Tvoje kamarádka je určitě v některé kabince.“

Poslechla jsem, ale v duchu jsem Sophii proklela, že si se mnou dala schůzku na takovém místě. „Víš, je to takový tanec pro chlapy, aby se vzrušili, než půjdou domů opíchat starou,“ nechala mi vzkaz v hlasové schránce. Snažila se minimalizovat svůj podíl a celou věc předkládala jako ženskou verzi striptýzové show Do naha.

Věděla jsem, že když prožívá těžké časy, musí se zříct svých ambicí. Ale představovat si to byla jedna věc, a stát svědkem jejího úpadku věc druhá. Úplně jiná.

Vydala jsem se špatně osvětlenou chodbičkou, příliš úzkou pro mě i pro moje balíčky. Skrz jedno miniaturní okénko, nacházející se v každých dveřích, jichž tu byla celá řada, jsem konečně spatřila Sophii, jak leží na zádech a na sobě má jen úzká tanga, jejichž existenci jsem si uvědomila teprve až díky jedné figuře, kterou udělala mým směrem. Měla jsem dost času si všimnout, že sundala oba piercingy, které nosila v pupíku. Lascivní pohyby jejích boků neměly nic společného s choreografií. To, jak se kroutila na diskohudbu, ozývající se z miniaturní místnůstky, mělo jediný cíl. Předvést prsa, ústa a zadek před jednostranně průhledným sklem, umístěným na opačné straně kabinky. V jednu chvíli k němu do-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.